

Krajem svatého Antonínka

Cena 20 Kč

ČASOPIS OSTROŽSKA A HORŇÁCKA

ČERVENEC - SRPEN 2013

VELKÁ NAD VELIČKOU • UHERSKÝ OSTROH • BLATNICE POD SVATÝM ANTONÍNEM • HLUK • BLATNIČKA
• BORŠICE U BLATNICE • OSTROŽSKÁ LHOTA • OSTROŽSKÁ NOVÁ VES • HRUBÁ VRBKA • MALÁ VRBKA
• JAVORNÍK • KUŽELOV • SUCHOV • LIPOV • LOUKA • NOVÁ LHOTA • VÁPENKY • VESELÍ NAD MORAVOU

33

KOSENÍ NA HORŇÁCKU A OSTROŽSKU

Titulní fotkou a touto stránkou se rádi vracíme ke třem koseckým zpíváním na Hornácku a Ostrožsku, které i letos patřily k nejpříjemnějším setkáním v našem regionu - byť každé toto setkání bylo jiné. To hlucké je spíše komorní, v Ostrožské Lhotě sází pro změnu na bohatý kulturní program a na Hornácku působí nejsilněji krása tamní přírody. Být na loukách nad Malou Vrbkou je skutečně zážitek a málokomu se chce odtud domů. Tak nashledanou zase za rok, při našem bláznivě rychlém životním stylu budeme potřebovat taková zklidňující setkání stále více. RB

FOTO: František Gajovský (Malá Vrbka), Lukáš Baroň (Hlук), Pavel Princ (Lhota)

O ČEM SE NEPÍŠE

Omlouvám se, že v úvodním sloupku tohoto čísla nepíši o tom, čím jsme časopis zaplnili, ale volím téma zcela odlišné. Snad budete mít pro mě pochopení. Rád bych totiž napsal o tom, o čem se nepíše. O čem to je?

Stále častěji se mi zdá, že se velmi málo nebo téměř vůbec nepíše o... O dětech. Ano, o dětech. Částečně se tomu nedivím, vždyť do doby, než jsem měl děti vlastní, jsem jen obtížně rozuměl tomu, jaký má vůbec smysl děti mít a proč je dobré jich mít třeba i více. Proč? Nevěděl jsem to a vsadím se, že to ani dnes mnozí mladí lidé nevědí. Byl jsem hlupák, který i v tomto začal chápat věci teprve s věkem a zkušenostmi.

Z tatínkovského pohledu tak v poslední době žasnu nad tím, jakým zázrakem je narození každého dítěte a jak nesmírně zajímavý je každý den, které takové dítě na světě zažívá. Už rozumím také tomu, že dítě potřebuje být obklopeno ohromnou láskou a cítem svých blízkých, už mi nikdo nemusí vysvětlovat, že tato láska se nesmí s jeho prvními lety nijak zmenšovat a rovněž mi už nikdo nevymluví, že malinké miminko zůstává křehkým stvořením i v čase, kdy už sebevědomě chodí do školy.

Moc bych si přál, aby mladí lidé věděli, že mít děti je ten největší dar. Čím více takových dětí navíc budou mít, tím více budou obdarováni – přes všechny starosti, které s takovou výchovou přicházejí. Mám pocit, že v dnešním uspěchaném světě nám chybí právě více dětí. Vždyť jejich prostřednictvím by dospělí získávali více citu i radosti, stejně jako méně sobeckosti. Jen si představte, o kolik více by kolem nás bylo dětských rozzářených očí a úsměvů!

Až tedy budeme o prázdninách žasnout nad tím, cože jsme kde po světě viděli a zažili, nezapomínejme, že ten nejkrásnější a nejužasnější zázrak nikde na světě nenajdeme - máme ho totiž mnohdy doma u sebe.

Radek Bartoníček

Získali jsme 1. místo, děkujeme!

Rádi bychom se s vámi, vážení čtenáři, podělili o jednu velkou radost. Náš časopis Krajem svatého Antonínka získal 1. místo v celostátní soutěži v kategorii „O nejlepší obecní zpravodaj 2012.“ Velmi si tohoto ocenění vážíme, jsme rádi, že komise odborníků, která pracovala pod hlavičkou Filozofické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci, se vyjádřovala o našem časopise velmi pochvalně. Ocenění jsme převzali letos v červenci na Dnech lidí dobré vůle na Velehradě z rukou kardinála Dominika Duky a ministra financí Miroslava Kalouska. Moc děkujeme i vám, čtenářům, protože bez vašeho zájmu a mnohdy spokojených reakcí, bychom nikdy nedokázali takový časopis tvořit.

6 Čím žil Antonínek v minulých týdnech

12 Jak jsou spokojeni blatniční vinaři

15 Josef Zimovčák „hostil“ cyklisty z celého světa

10 Ostrožané vzpomínali svého rodáka Zdeňka Galušku

Krajem svatého Antonínka, regionální periodikum, povoleno Ministerstvem kultury ČR pod. č. MK ČR E 18131, vydává Mikroregion Ostrožsko, Uherský Ostroh, PSČ 687 24 • **Redakce:** Radek Bartoníček (radek.bartonicek@gmail.com), tel: 602 433 970, Vladimír Salčák 774 115 186, František Gajovský, Stanislav Dufka • **Jazyková úprava:** Mgr. Zdeňka Pokorná • **e-mail:** mikroregion@ostrozska.cz, www.ostrozska.cz, cena výtisku 20 Kč • **Design, grafické zpracování:** Grafické studio Joker, Uherské Hradiště • **Tisk:** Joker, s. r. o., Masarykovo nám. 35, Uherské Hradiště, tel. 572 551 155. •

Máme zájem o vaše texty a fotky! Posílejte je, prosím, do 30. 8. 2013, časopis vyjde 10. 9. 2013!
Titulní fotka: Chlapec, který velmi snaživě pomáhal dospělým na letošním červnovém Horňáckém kosení nad Malou Vrbkou (FOTO: Radek Bartoníček)

Chcete se bavit a odpočívat ? Nabídka akcí je velká!

Letní číslo našeho „antonínkového časopisu“ nemůžeme snad začít jinak než pozvánkou na mnoho a mnoho akcí, které se chystají v našem nejbližším okolí. Troufám si tvrdit, že ještě nikdy v minulosti jich nebylo tolik jako letos. Zapomeňte na sezení u nudných televizních pořadů, opusťte alespoň na léto zrádnou iluzi zdánlivě blízkého počítačového světa a užívejte si skutečného života!

RB

Kromě nabídky mnoha kulturních akcí na Ostrožsku a Hornácku využijte také otevřená koupaliště. Uteče několik málo týdnů a na koupaliště budeme muset zase téměř rok čekat. Bohužel, zatím se ukazuje, že jsme stále pohodlnější s pokud nemáme dokonalé počasí, sedíme raději doma. Přitom na koupalištích je velmi příjemně, i když teplota nepřekračuje třicítku. Tento snímek je z koupaliště v Hluku, které je po všech stránkách výborné - za návštěvu ale stojí i další koupaliště na Ostrožsku, Hornácku a samozřejmě přímo ve Veselí!

VESELÍ NAD MORAVOU

Největší nabídkou se může chlubit největší město našeho mikroregionu, Veselí nad Moravou. Veselské kulturní léto už začalo a je velmi nesnadné z něho „vyzobávat“ jednotlivé akce.

Do Veselí můžete zajet například na Taneční soubor Hradišťan, na Bartolomějskou pouť s jarmarkem, na country večery, na divadla, na folklor nebo třeba filmy do letního kina. Veselské kulturní centrum navíc přišlo s výbornou novinkou, každou středu totiž hostí luxusně opravený Panský dvůr zajímavé hosty. Veselené rovněž vylepšili své koupaliště, tradičním lákadlem je Bařův kanál i zámecký park. Ve Veselí je prostě obrovská nabídka! Sledujte stránky vkl.kultura-veseli.cz, díky kterým vám nic neuteče.

„Snažíme se naplnit nejen letní měsíce a nabídnout v nich pestré kulturní vyžití občanům města a jeho návštěvníkům, ale rovněž se snažíme oživit místa běžně nevyužívána jako například prostranství u orchestry v zámeckém parku, zahradu Zarazického centra, ale i další místa přímo v centru města,“ říká ředitel Veselského kulturního centra Michal Blažíček, který zve všechny srdečně na veselské akce.

HLUK

Hlučané se jako třetí město našeho mikroregionu nemíní nechat nijak zahanbit a rovněž šlapou na „plyn“, pokud jde o nabídku kulturních akcí. Ty letošní mají slušný rozsah, některé už proběhly, další ale ještě můžete navštívit.

„Určitě bych chtěla všechny pozvat například do našeho parku před tvrzí, kde budeme po celé léto promítat filmy, sama se už nemůžu dočkat,“ zve do Hluku Míša Beníčková, která má na starost místní informační centrum. Hlučané zvou rovněž na Svatovavřínecké hody a festival dechovky, pro děti připravili putování pohádkou i další akce.

Hlavní letní chloubou Hluku je ovšem místní skvělé koupaliště, které je vždy vzorně čisté a nabízí kromě vody a různých atrakcí také široký jídelníček všelijakých dobrot.

Nezapomeňte sledovat také velmi dobré internetové stránky Hluku - www.mestohluk.cz, které vám umožní vidět kdykoliv přímo na koupaliště a zároveň se aktuálně seznamovat s veškerým místním děním!

UHERSKÝ OSTROH

Ostrožané začali letošní rok řadou pěkných akcí, které dál pokračují, v polovině července vystoupí na zámeckém nádvoří slavná Místříňanka, o několik dnů později bude na stejném místě beseda u cimbalu s výbornými verbíři a o několik dalších dnů později můžete přijít na revival koncert světově známé skupiny ABBA.

Nezapomeňte také na to, že Ostroh nabízí tři prohlídkové trasy od podzemí po věž, ve které najdete i výstavu o Zdeňku Galuškově. Ani to ovšem není všechno, Ostroh pořádá také populární Slavnosti Přemysla Otakara II., ty letošní si vzaly za motiv divoký západ. Pokud byste měli obavu, že by vám mohlo něco uniknout, sledujte i místní internetové stránky www.uhostroh.cz.

„Zdá se, že naše kulturní nabídka lidí opravdu oslovuje, protože návštěvnost na jednotlivých akcích je vysoce nadprůměrná, největší zájem je o rodinné akce,“ říká vedoucí odboru kultury Andrea Helmichová. Pokud chcete mít přehled o akcích v Ostrohu, sledujte webovou adresu www.uhostroh.cz.

Ostrožsko zve na loďku!

Není nic příjemnějšího, než si o prázdninách a dovolených odpočinout, nabrat nových sil a nechat vyřádit děti.

Pokud si nevíte rady, kam vyrazit za zábavou, nabízíme několik možností.

Přijďte si prohlédnout zámek v Uherském Ostrohu, ten totiž na tuto sezónu otevřel své brány veřejnosti. Nabízí tři prohlídkové trasy, které určitě stojí za to. Hlavně návštěva zámecké věže vám zcela jistě učaruje.

Pokud jste spíše sportovně založení, navštivte naše IC Přízámčí, kde vám rádi zapůjčíme kola nebo nově motorové loďky, které vám umožní projet řeku Moravu křížem krážem. Tento nezapomenutelný zážitek ve vás zanechá příjemný pocit uvolnění a relaxace. Voda prý uklidňuje.

A kdyby vás ani tyto nabídky nezaujaly, nevádí, nahlédněte na webové stránky Mikroregionu Ostrožsko (www.ostrozsko.cz), kde najdete všechny akce konané v letních měsících a můžete si naplánovat svůj volný čas, jak potřebujete. Nenechte si ujít třeba tradiční hody s právem, které se konají v okolních obcích, nebo program kulturního léta nejen v Uh. Ostrohu, ale také ve Veselí nad Moravou a jiných větších obcích či městech. Určitě si každý vyberete to své.

*Ing. Bronislava Hájková, Informační centrum
Mikroregionu Ostrožsko*

Tady je lákavá nabídka na Horňácké!

Pokud jste ještě neviděli program na letošní Horňácké slavnosti, rychle se do něj podívejte a především si rezervujte čas – letošní Horňácké jsou od 18. do 21. července! A jejich program vypadá velmi slibně!

„Například v areálu Horňáckého stadionu mohou diváci během pátku a soboty zhlédnout šest velkých pořadů,“ upozorňuje předsedkyně programové rady Horňáckých slavností paní Maryna Pavlincová. Jaké to budou pořady? Pořad Horňáckým chodníčkem od jara do zimy bude věnovaný 50. výročí vzniku ženského sboru ve Velké, pořad My hudci, my hudci pro změnu dvacetiletému výročí HCM Petra Galečky a pořad Muzikantská večera, věnovaný 45. výročí založení souboru Velička. Velkým tahákem bude určitě i pořad Suchovská republika, který loni zhatilo počasí.

Vyjmenovávat další akce by bylo nadlouho, nechybí samozřejmě dětský program, na Fňukalovém bude opět populární dovjice Tonda Vrba a Martin Kuchyňka, nachystané jsou také tři zajímavé výstavy.

Hodně lákavý je i nedělní odpolední program u kuželovského větrného mlýna. Jeden pořad se bude jmenovat Kuželovem chodníčky a druhý, Život s písní., je věnovaný 80. narozeninám Dušana Holého Život s písní. „Pořady jsou pečlivě připravovány a doufám, že diváci budou našim čistým autentickým folklorem nadšeni. Sama nemohu říct, který pořad bude divácky nejžádanější, protože na všechny se sama těším,“ podotkla paní Pavlincová.

Pokud ještě i po takové nabídce váháte, jestli se na Horňácké vypravit, tož váhání zanechte. Program v polovině července je jasný – na Horňácké!!!

Podívejte se na stranu 39

Všechny akce, o kterých jsme se tady zmiňovali, a také akce, o kterých jsme se nestačili zmínit, najdete na straně 39 našeho časopisu. Tam jsou pěkně přehledně seřazeny podle míst, data konání i času, takže stačí, když si projdete tuto stránku a náš mikroregion máte jako na dlani.

... a všímejme si také nabídky obcí !!!

I když pochopitelně hlavní kulturní nabídku nabízí naše městečka, v žádném případě to neznamená, že jinde by panoval nějaký letní klid. Naopak!

Určitě zajďte také do Velké nad Veličkou, Ostrožské Nové Vsi i na další místa! Velká pořádá velepopulární Horňácké slavnosti, kterým věnujeme tady v časopise samostatné místo. Velmi oblíbené jsou také Ozvěny Horňácka, na které má letos přijet mimo jiné populární zpěvák „Pepíček“ Zíma.

Do Ostrožské Nové Vsi budou určitě po celé léto jezdit příznivci dechovky, kteří vědí, že mohou prožít pěkné chvíle v místním lázeňském parku. Blatnice pod Svatým Antonínkem už tradičně láká na Antonínek, kde i letos můžete zajít například na Rybářskou noc. Pro změnu Červencovou noc pořádají v Lipově, v Hrubé Vrbce je populární sportovní akce s názvem Vrbecké kolečko. V létě začne také pravidelné kolečko hodů, ty první v našem regionu hostí na konci července Ostrožská Lhota. Hody ve Lhotě bývají vždy velmi pestré a těší se velkému zájmu místní mládeže, kdo chce poznat pravé slovácké hody, určitě takové zažije právě ve Lhotě!

A na závěr ještě jedna důležitá pozvánka do Blatnice mezi vinaři – nezapomeňte, že každý víkend přes celé léto má o víkendu pro zájemce otevřený sklep vždy minimálně jeden vinař! Mladí vinaři navíc přicházejí 10. srpna s novinkou, která má název Blatnické budy pod hvězdami, bude otevřeno přes dvacet sklepů!

Texty a foto: RB

Co nelze zachytit

I když vám nabízíme na této dvoustránce několik fotografií a informací z květnového a červnového Antonínku, je mi jasné, že k přiblížení dění i atmosféry Antonínka bychom možná potřebovali celý časopis – a kdoví, jestli by to stačilo.

Poutě na Antonínku či jakékoliv jiné chvíle tady je nutné prostě zažít, přijet, nebo ještě lépe přijít, pobýt tady, nikam nespěchat, vnímat krásu, klid i kouzlo tohoto místa na rozhraní Zlínského a Jihomoravského kraje. Aby člověk co nejvěrněji zachytil atmosféru, musel by být spíše vypravěčem, než někým, kdo jenom fotí a doprovází fotky krátkými popisky.

Čeho by si vlastně takový vypravěč nejvíce všímal, co by ho na Antonínku zaujalo?

Když stojím na Antonínku během pouti, pokaždé se zastavím u hlavního vchodu do kaple a odtud pozoruji předlouhé řady lidí, kteří trpělivě čekají na svého zpovědníka. Kolik jen lidí. Kolik jen starostí, trápení a možná i pochybností či chyb, s kterými se člověk svěřuje. To množství lidí může svědčit o mnohém, ale kromě jiného může být v tom počtu i naděje: tolik lidí touží po zpovědi, tolik lidí hledá cestu k vlastnímu polepšení?

Obraz zpovědníka s věřícími je ale pouze jedním z mnoha obrazů, které nám Antonínek o pouti nabízí. O kousek dál je možné poslouchat blatnické muzikanty, o další kousek dál sedí rodiče ve stínu pod stromem a povídají si se svými dětmi, kolem nich právě jde stařenka o holi. Doprovází ji mladí, evidentně spěchají někam pryč z Antonínka, ale to nic, jednou se také jejich krok zpomalí a budou hledat spíše ztišení.

Škoda jen, říkám si, že z Antonínka takřka vymizeli s výjimkou dožínkové pouti krojování, škoda, vždyť zrovna na tomto poutním místě by krása krojů našich předků vynikala nejvíce.

Co naděláme, vztah ke krojům se mění a oblékáme je spíše k folklorním akcím, stejně jako se mění mnohé jiné věci kolem nás. Vztah k Antonínku, zdá se, zůstává stále silný – snad se přenese v co největší míře i na naše děti a vnuky. RB

Přítomnost fotografů nikoho na našem Antonínku nepřekvapí, vždyť je tady řada námětů pro zajímavé snímky. Tento „fotograf“ je ovšem poněkud výjimečný. Je jím totiž kněz z blízké Ostrožské Lhoty P. Miroslav Reif, který dokumentuje s pomocí fotoaparátu dění v našem regionu už několikátý rok. Tady jsem ho zachytil mezi davy poutníků při hlavní mši. Tento kněz je ale zároveň mužem, který mluví k poutníkům na Antonínku víc než mnozí jiní. Při hlavní pouti, stejně jako při té další, srpnové, děkovné, právě on vede mši, která začíná už v devět hodin ráno. Přijďte si ho poslechnout, jeho kázání za poslech i přemýšlení stojí.

Tohoto kněze jsme mohli vidět na Antonínku v červnu po celý týden. Na tak dlouhou dobu totiž přijel do České republiky P. Elias Vella, velmi zajímavý muž, který na našem poutním místě vedl exercicie. Slyšel jsem ho několikrát, a když jsem přemýšlel, jak vám jeho poslání stručně přiblížit, řekl bych, že je to člověk, který mnoha lidem přináší víru, radost, naději i klid na duši i na srdci. Viděl jsem, kolik lidí za ním přijelo a také jak moc lidí mu za jeho přítomnost i slova děkovalo. Na Antonínku jsme měli výjimečného hosta, a pokud byste se s ním chtěli seznámit alespoň dodatečně, podívejte se na stránky www.Antoninek.cz. Tam najdete o jeho pobytu detailní informace.

Tento snímek je z hlavní mše, na které můžete vidět kromě Eliase Velly dalšího hosta, byl jím spirituál Arcibiskupského gymnázia v Kroměříži P. Pavel Stučka (třetí zleva). Na Antonínku tak pokračuje dobrá tradice, při které mají poutníci možnost se seznámit s církevními gymnázii, minulý rok přišli gymnazisté z Velehradu i se svým sborem. Stejně výborný sbor má i gymnázium v Kroměříži, které na Antonínku zazpívalo několik písniček. P. Stučka děkoval za pozvání a po skončení mše označil Antonínek za jedno z nejkrásnějších poutních míst u nás.

Ocenění pro dvě ženy z Matice svatoantonínské

Matice Svatoantonínská po mši svaté na Hlavní pouti předává ocenění, které nese název Bílá růže služebníka Božího P. Antonína Šuránka. Letos toto ocenění získala paní Ludmila Mikulčíková z Vacenovic (spodní fotka) a Anastázie Minaříková z Blatničky (vrchní fotka). Obě jednaosmdesátileté ženy pracují jako důvěrnice pro Matici svatoantonínskou a ocenění získaly za obětavou práci pro poutní místo Svatý Antoníněk a za uchování odkazu svatého Antonína.

Když jsem si po mši s oběma ženami povídal, vyprávěly především o svém silném vztahu k Antonínku a vděčnosti za to, že získaly takové ocenění. Paní Mikulčíková z Vacenovic vzpomněla na svou matku, díky které získala k našemu poutnímu místu celoživotní lásku.

„Moja mamička byly velká ctitelka svatého Antonína,“ začala paní Ludmila Mikulčíková své vzpomínání a popisovala, jak jako roční dítě umírala na zápal plic. „Utěkaj pro tatíčka, Liduška nám umírá,“ říkala tehdy její maminka své sestře a v zoufalosti klekla k soše svatého Antonína. „Slibuju ti, že budu Lidušku každý rok nosit na zádech ke svatému Antonínku, když ně ju zachrániš,“ prosila jej. Její dcera nakonec nemoc překonala a její maminka svůj slib dodržela. Každý rok vodila svou dceru k Antonínku, ve čtyři ráno šly pěšky na vlak a pozdě večer se vracely. „Mamička sú už 46 roků v hrobě, ale já jejich slib pořád dodržuju a chodím sem na svatý Antoníněk,“ dodala paní Mikulčíková, která jako důvěrnice mimo jiné sbírá peníze pro potřeby Antonínka. Patří jí obrovské poděkování!

Stejně poděkování patří paní Minaříkové z Blatničky. Jak mi pověděla, svou práci dělá ráda, ale už má v plánu předat ji své nástupkyni. „Už toho chcu nechat, mám kolem sebe mladé, kteří mně to usnadňují,“ povídala a dodávala, že ji ocenění moc potěšilo.

Antoníněk nežije jen poutěmi, každý příchozí tady může zažít řadu dalších pěkných okamžiků. Některé z nich jsou svatební, docela by mě zajímal počet dvojic, které si tady slíbily věrnost na celý život – a kdoví, kolika to vydrželo. Na tomto červnovém snímku jsou novomanželé Pokorní z Ostrožské Lhoty, když jsem je fotil, měli těsně před obřadem, který sloužil kněz z Velké. Nevěsta, Ostrožanka, Barbora, má totiž kořeny právě ve Velké nad Veličkou, ženich, Mirek Pokorný, je z Ostrožské Lhoty. Pokud vás zajímají podrobnosti ze svatby, prozradím, že tento sympatický pár má spoustu známých, takže se nedivte, že na Antonínku byl dívčí sbor z Uherského Ostrohu, CM Falešnica, lhotští hasiči, motorkáři i dva kočáry s koňmi.

Nakonec jsem si nechal tyto děti, které chodí do ZUŠ ve Velké nad Veličkou. Říkají si Rózinky a jejich vedoucí je učitelka na této škole Kačka Mičková. Považuji za moc dobré, že i po hlavní pouti bývá na Antonínku po celé odpoledne program, na který zvou organizátoři zajímavé hosty. Tak pozvali i tyto šikovné děti, které zazpívaly pěknou písničku o Cyrilu a Metodějovi.

Texty a fotky: RB

Obdivuhodná vrbecká solidarita

Lidé v Hrubé Vrbce nebývale velkým způsobem podpořili nemocného Patrička

Netušil jsem, kolik lidí tam, do Hrubé Vrbky, na konec Hornácka přijde, nevěděl jsem ani, co se bude přesně dít, ale to, co jsem viděl, mi bralo dech. Desítky lidí házely papírové bankovky do sbírky pro nemocného Patrička (na fotce uprostřed se svým tatínkem), další desítky lidí připravily pěknou odpolední „párty“ s muzikou, grilováním, hraním i výjižďkou na hornácké louky a další desítky, či spíše stovky lidí se bavily a svým utrácením přispívaly dalšími penězi. Nakonec těch peněz bylo přes osmdesát tisíc! Tam, v kraji, který neoplývá žádným bohatstvím, a mnozí lidé mají hluboko do kapsy. Žádná televize tuto solidaritu nenatočila, žádného novináře jsem tam neviděl, nedostavili se do Vrbky ani žádní turisté v autobusech a nepřišla ani státní, krajská či evropská dotace, chyběli politici i celebrity. Všechno bylo dílem ohromného nadšení a solidarity lidí, kteří ukázali, že skutečně bohatství každého společenství v té které dědině či městečku spočívá v lidech, v jejich schopnosti činit dobré skutky a nic od toho neočekávat.

Text a foto: RB

Hrubovrbecký western nadchl děti z Hornácka

V Hrubé Vrbce funguje při organizování Dne dětí již třetím rokem parta nadšenců připravující akce pro děti v měřítku, které na první pohled zcela přesahuje běžné možnosti malé obce s necelými 650 obyvateli.

V sobotu 8. června tato skupinka čtyřiceti dobrovolných organizátorů a pomocníků začala stavět „westernovou dědinku“, ve které vyrostlo právě indiánské týpí, SALOON či mexický steak bar. Nechyběla ani kancelář šerifa a dokonce vězení. Vše doplnila stanoviště pro deset soutěžních disciplín a nástupiště pro dostavník. Přípravy šly jako po másle. Vždyť jak by ne, když měli organizátoři týden předem nechtěnou generálku – to

konání již zcela připravené akce na poslední chvíli překazil déšť.

Ale možná právě kvůli opakování jsme vytvořili rekord: přišlo 150 dětí. Z nich stovka byla z domovské Hrubé Vrbky a blízkého Kuželova a Malé Vrbky, přišly ale i děti ze vzdálenějších obcí a měst. Takovou akci totiž Hrubá Vrbka, a snad ani celé Hornácko, dosud nezažila. Pro děti byly přichystány stylové

soutěže jako např. rýžování zlata, krmení bizona, sedláni koně či krocení divokého mustanga. Vyzkoušely si dokonce i dojení krávy a střílení z luku a oštěpu. Atmosféru podtrhla westernová hudba a stylové oblečení všech organizátorů, které tvořil indiánský kmen v čele s náčelníkem a šamanem a skupina kovbojů.

Záměrem organizátorů byla také osvěta. V areálu hřiště byly rozmístěny tematické informační panely a v průběhu moderovaného odpoledne zazněly i zajímavosti ze života indiánů a kovbojů. „Bylo nádherné sledovat zapálení našich pomocníků, kteří si neváhali sehnat kostýmy a nezalekli se ani netradičních zadání, které jsme pro ně připravili. A nezapojovali se jen rodiče dětí. V týmu dobrovolníků byla také mládež a dospělí, kteří děti nemají. Naše akce totiž baví nejen děti, ale i nás, dospělé. Již teď se mi v hlavě honí nápady pro příští dětský den,“ řekla Monika Matulová, která má hlavní slovo při výběru témat a při sestavování scénáře akce.

A proč se v Hrubé Vrbce použít do tak velkých a náročných akcí, když si jinde vystačí s něčím jednodušším? Jde o děti a děti znamenají budoucnost. V Hrubé Vrbce není našťástí problém sehnat dostatečný počet lidí, kteří neváhají nezištně obětovat svůj osobní čas a prostředky pro dobrou věc. Předchozí generace věnovaly svůj čas nám, my jej zase věnujeme generaci následující. Také platí staré indiánské přísloví, které říká: „Pověz mi o tom a já to zapomenu. Ukaž mi to a já si to možná zapamatuji. Zapoj mne a já pochopím.“

Pavel Gráf, Hrubá Vrbka

Indiáni z Vrbky, kteří připravili pro děti parádní Den dětí.

FOTO: Petr Mička

Nad Velkou je unikátní ovocný sad

Všimněte si hornácké přírody. Najdete v ní řadu „drahokamů“

Chcete-li vidět zaručeně staré odrůdy, můžete je vidět ve Velké nad Veličkou. Právě zde, v Chráněné krajinné oblasti Bílé Karpaty, byl totiž v roce 1991 založen genofondový sad.

Na myšlenku založit sad krajových odrůd přišla doktorka Ivana Jongepierová z Českého svazu ochránců přírody. K tomuto založení předcházelo mapování starých krajových odrůd na Horňácku, na kterém se podílel pan Jagoš z Lipova. Vyhledávali odrůdy z osmdesátých let z minulého století, které se přestaly v ovocných školkách množit. Ze Slovenska byly dovezené podnože vhodné pro místní klimatické podmínky a na ty se štěpovaly získané štěpy starých odrůd. O výsadbu, množení a všechny práce s tím spojené se doposud stará odborník, sadař Ladislav Tomčala z Velké. Nejznámější odrůdu na Horňácku, durancii, se daří úspěšně rozmnožovat pomocí odkopků. Důležité je, že tyto odrůdy na rozdíl od švestky domácí netrpí nemocí zvanou šarka, a dají se proto dobře využít k dalšímu šlechtění.

V ovocném sadu o výměře 2 ha se jich od roku 1995 vysadilo na pět set. Stejně tak je tady vysazeno na čtyřicet odrůd jableň (panenské, jadernička, kožuchy a jiné) čtyřicet odrůd hrušně (jačmenky, ovesňacky, medule, škaredky, majdalenky) a dvacet odrůd zastupuje modré ovoce. Své zastoupení tady mají i třešně či oskeruše. Ne všechny staré odrůdy jsou k přímému konzumu vhodné. V minulosti se z nich vařily marmelády, sušily se nebo se dělaly kompoty.

Tento sad je obhospodařován v režimu bio a má certifikát, že splňuje podmínky bio kvality, s kterými je možno výpěstky prodávat. Jak říká sadař pan Tomčala, staré odrůdy rodí později, a tak platí přísloví našich předků: „Sadme stromky pro potomky“. Sad se tak po dvaceti letech dočkal úrody snad čtyřikrát. Kdybyste měli bližší zájem seznámit se s těmito starými odrůdami, sežeňte si publikaci „Ovoce Bílých

O unikátní sad nad Velkou pečuje sadař Ladislav Tomčala

Karpat“, kde zavítáte i na Uherskohradištsko a Valašsko. Se svou úrodou se sadaři z Velké nad Veličkou prezentují v okolí na zahrádkářských výstavách, kde si pamětníci rádi zavzpomínají a mladí se poučí, co bylo na zahradách babiček a dědečků. „Tato činnost pomáhá navracení starého času. Ovocné sady a stromy byly součástí života lidí na vesnici. Inspirovaly je k různým povídkám, lidovým písním a vůbec k lidové tvorbě,“ upozorňuje sadař.

Až budete projíždět Vekou, odbočte uličkou ke kostelu a vzhůru k zahradám pod Hájem, kde najdete v přírodní rezervaci nejen pospané odrůdy, ale i rozmanité společenství květeny na Horňácku. „Sad je volně přístupný, za tímto účelem jsme ho vysazovali,“ říká jeho zakladatel Ladislav Tomčala.

Text a foto: František Gajovský

Bylinkový ráj? Přece na Horňácku!

Rádi bych vám ukázali paní Ivanu Jongepierovou, kterou jsem vyfotil při procházce po vzácných hornáckých loukách nad Malou Vrbkou, kde malým i velkým povídala o vý-

jimečnosti těchto krásných míst. Zároveň bych chtěl upozornit, že paní Jongepierová a její muž Jan Jongepier získali nedávno nejvýznamnější českou cenu v oblasti ochrany

přírody, a to Cenu Josefa Vavruška, kterou jim předal ministr životního prostředí Tomáš Chalupa. A za co cenu získali? Právě za pozoruhodnou práci, kterou dělají ve prospěch ochrany přírody Bílých Karpat, včetně vzpomínaných luk.

„Horňácké louky jsou nejen evropským, ale teď už i světovým fenoménem, protože na nich vyrůstá velmi bohatá druhová společenstva. Je to rodinné stříbro, které máme,“ říká při procházce paní Jongepierová, jejíž muž pochází z Nizozemí. Můžeme vám slíbit, že brzy vás s nimi a s jejich prací seznámíme v našem časopisu podrobněji. Oběma zároveň gratulujeme k získání významného ocenění!

Text a foto: RB

▶ *Paní Ivana Jongepierová provází děti vzácnými loukami nad Malou Vrbkou*

Daří se Ostrohu lákat návštěvníky?

Pokud bychom se dívali na Uherský Ostroh z pohledů turistů, byly uplynulé týdny jedny z nejdůležitějších. Ostrožané totiž vůbec poprvé otevřeli zámek od podzemí až po věž a navíc připravili v rychlém sledu celou řadu akcí. Po hektickém období je čas na chvilku oddechu a také zamyšlení, co se Ostrožanům daří.

Je dobře, že Ostrožané zámek víc a víc otvírají, protože jediné tak je naděje, že toto městečko začne využívat svůj turistický „potenciál“, který nepochybně má. Ostrožané zaslouží také pochvalu za řadu zajímavých jarních akcí, které připravili a které přitáhly mnoho přespolních – ať už šlo o Bylinkové dny, besedu se spisovatelkou Kateřinou Tučkovou nebo například výstavu obrazů Zdeňka Hajného.

Co ale považuji za problematické je nynější podoba ostrožského podzemí. Pokud jde o Srdce Václava Havla, jde o výborný nápad a pěkný počín. Horší je to ale s tzv. Křišťálovou jeskyní, s jejím vymyšleným příběhem, imaginací a světélky. Toto nepovažuji za příliš dobré řešení, odhaduji, že taková podoba podzemí příliš nenaláká ani Ostrožany ani přespolní.

Podle mého názoru měl Uherský Ostroh podstatně více využít 100. výročí narození Zdeňka Galušky i přítomnost vzpomínaného „srdce“. Myslím si, že celý zámek mohl žít velkou výstavou o Galuškově, stejně jako kulturní kalendář mohl obsahovat více akcí, které by s tímto výročím i se „srdcem“ souvisely. Jsem přesvědčený, že například Galuška a jeho výročí by byly tím pravým magnetem a tím nejlepším klíčem k otevření ostrožského zámku i přilákání lidí do Ostrohu. Velmi pěkný program Galuškova Slovácka ukázal, že Ostrožané umí připravit o svém rodákovi velmi hezké akce.

Počkejme si tedy nyní na zájem Ostrožanů a turistů o zámek. Uvidíme, jestli se radnice „trefila“ do jejich vkusu. Doufáme, že ano.

Radek Bartoníček

Ostrožané svému Galuškově

Galuškovo Slovácko velmi zdařile uctilo vzpomínku na svého slavného rodáka

Tož, strýčku, nevíte, jestli si Ostrožané vzpomněli na to moje slavné výročí? Ale synku, to víš, že vzpomněli, dokonce tam měli na zámku velikú slávu, kde o tobě velice pěkně mluvili. Připravili si bohatý program, došlo aj dost lidí, všechno sa to moc vydařilo a dóm ludé odcházali spokojení. Tož, synku, mosím ti říct, že sa ti tvoji Ostrožané vyfikli.

Promiňte mi tento úvod, ve kterém jsem se pokusil představit si, iak by asi vypadal takový rozhovor mezi spisovatelem, vypravěčem a malířem Zdeňkem Galuškou a postavou jeho knížky, strýčkem Pagáčem, který by tomuto velebnému muži povídal o tom, jak že si Uherský Ostroh připomněl 100. výročí od jeho narození.

Tož, jaké to tedy bylo? Když dovolíte, budu pokračovat ve spokojeném tónu, kterým začali „strýček“. Občanskému sdružení Galuškovo Slovácko a všem dalším účinkujícím se podařilo vystoupit s velmi pěkným programem, kterému mnohokrát tleskalo zaplněné hlediště na nádvoří místního zámku. První slovo si přitom vzala paní Věra Hendrychová (na snímku), která měla všechnu tu slávu nejvíce na starosti.

„Letos 13. července tomu bude rovných 100 let, co se tady kousek od zámku v ulici Dlouhá narodil do kolébky malý človíček, kterému byl dán od jeho tatínka do vínku smysl pro humor, k čemuž sudičky přidaly optimistický pohled na svět. S těmito dvěma dary k nezaplacení se vydal na svou dlouhou životní pouť rozdávát radost, aby nebylo lidí smutných, ale šťastných, tak jak on to celý život tvrdil,“ připomněla životní krédo Zdeňka Galušky.

Co napsat o programu? Myslím, že se podařilo diváky pobavit a zároveň velmi hezky připomenout život Zdeňka Galušky, aniž by lidé byli zahlceni životopisnými údaji. Moc se mi líbily všechny divadelní scénky i písničky, jen jsem si říkal, jaká je škoda, že tady neexistuje ochotnické divadlo. Šťastnou ruku měla paní Hendrychová také při volbě přespolních účinkujících, tedy Novovešťanů, Vlčnovjanů a Lipovjanů.

Rád bych ke všemu tomu dění dodal ještě jednu větu: Nebýt Věry Hendrychové, Galuškova Slovácka a některých dalších Ostrožanů, určitě by se na Galušku stále více zapomínalo. Díky tedy všem, kteří se podílejí na tomto vzpomínání – právě oni pomáhají naplňovat veledůležité Galuškovo krédo o potřebě rozdávát radost, aby nebylo lidí smutných.

Nakonec mi dovoluť použít citaci slov Zdeňka Galušky, která paní Hendrychová zařadila do své nové knížky o něm: „Rok od roku potřebujeme stále víc to, co se nedá nikde koupit. Zdraví, lásku, vzájemnou úctu, duševní pohodu a životní jistotu – ano, životní jistotu – když vám někdo v noci zaklepe na okno, abyste si byli jistí, že to klepe DOBRÝ ČLOVĚK“.

Text a foto: RB

Proč je v podzemí zámku Srdce Václava Havla a

Doba, kdy mnozí turisté stáli před zámkem v Uherském Ostrohu a dozvídali se, že uvnitř není nic k vidění, konečně končí. Zámek se začal otvírat a zájemci mají možnost zakoupit si lístek hned na tři prohlídkové trasy: do podzemí, galerie i do věže.

Při slavnostním otevření podzemí starostka Hana Příleská připomněla, že původně v Ostrohu uvažovali nad tím, že by v podzemí byla vinárna a kavárna. „Z toho sešlo, protože byla v podzemí voda, která je tam pořád. Nicméně si myslím, že by byla škoda tyto prostory neu-

kazovat, proto jsme se rozhodli, že je ukážeme v trošku netradičním pojetí,“ uvedla starostka.

Následně místostarosta Ivan Klauda děkoval členům zastupitelstva, že schválili částku, kterou byla potřeba na úpravy podzemí. Kolik to bylo se ale lidé nedozvěděli. „Věřím, že se najdou peníze v rozpočtu, abychom mohli pokračovat. Samozřejmě, peníze jsou potřeba i jinde ve městě, ale budeme se snažit, abychom uspokojili všechny požadavky občanů tak, aby Ostroh zkrásněl,“ pravil místostarosta.

Jak vlastně Zdeněk Galuška žil?

Přiznám se vám, že jsem toho moc o Zdeňku Galuškově nevěděl. Samozřejmě, tak jako mnozí jiní jsem znal jeho knížku *Slovácko sa súdí* a *Slovácko sa nesúdí*, ale to bylo tak všecko. Že se narodil v Uherském Ostrohu, že byl velmi zajímavým člověkem, že dokázal rozdávat tolika lidem radost, to jsem opravdu nevěděl – a nebýt paní Věry Hendrychové z Uherského Ostrohu, zůstal bych ve své neznalosti zřejmě až do smrti.

Právě její články a také povídání při osobním setkání mi umožňovaly dozvídat se o panu Galuškově víc a víc informací. Když jsem potom začal sledovat i akce Občanského sdružení Galuškovy Slovácko, stále víc jsem chápal, jak zajímavý muž to byl a jak nesmírně srdečně působil na ty, kteří se s ním setkali.

Pokud byste chtěli jít po stopách života Zdeňka Galušky, zajďte nejdříve do Uherského Ostrohu a stoupněte si před místní zámek. Přitom si představte například rok 1929, kdy je mu teprve 16 let a na souchotiny mu umírá jeho otec – v pouhých čtyřiceti dvou letech.

Mladý Zdeněk po něm přebírá živnost holiče v malém domečku, který dodnes stojí naproti zámku. Být to někdo jiný než on, bylo by mu úplně jedno, jestli má živnost u zámku nebo kdekoliv jinde, pro Zdeňka Galušku to byla životní šance, kterou dokázal naplno využít. V zámku totiž sídlil soud a on tak mohl naslouchat ve své oficiálně povídání soudních úředníků a zároveň chodil přímo na soudy – tady získával nepřeberné množství příběhů i slovních obrátů, kterými později bavil stovky tisíc lidí.

Už od mládí bylo přitom patrné, že Zdeněk Galuška má herecké, vypravěčské i malířské nadání, v Uherském Ostrohu totiž hrál divadlo, maloval kulisy a dokonce některé divadelní hry i režíroval. Táhlo ho to ale do většího města, proto v roce 1945 z Ostrohu odchází a s výjimkou krátkých návštěv se sem už nikdy nevrátí.

Vlevo je přítel Zdeňka Galušky Vladislav Juršák, vpravo neteř pana Galušky Emílie Hájková.

ním kostele se s ním Ostrožané rozloučili a na místní hřbitov uložili urnu s jeho popelem. Pokud jste měli rádi jeho knížky, nebo jste ho zažili při různých setkáních, zajďte mu dát na hrob kytičku. Právě teď v červenci, by se tento dobrosrdečný člověk dožil rovně stovky. **RB**

*Ps. V dalším čísle časopisu se budeme Zdeňkovi Galuškově ještě věnovat a přineseme vám zajímavé informace o tom, jak se v našem regionu natáčel jeho veleznámý seriál *Slovácko sa nesúdí*. Na www.SlovaktoDNES.cz zároveň najdete videozáznamy z pořadu *Galuškova Slovácka*.*

Zdeněk Galuška na archivním snímku

Odchází do Brna, kde mu o dva roky později poprvé vychází knížka *Slovácko sa súdí*. O rok později vychází ještě jednou, ale celkově jde jen o pár tisíc výtisků. Na další výtisk si musel počkat až do roku 1969, kdy z tiskárny odchází přes 100 tisíc kusů a v roce 1972 vydává pokračování *Slovácko sa nesúdí* – opět jde o více než 100 tisíc kusů, což se ještě několikrát opakuje.

I když Zdeňkovi Galuškově vycházejí jeho knížky, on většinu svého života prožil na jevišti jako vypravěč, který na mnoha a mnoha akcích bavil ohromné množství lidí svými historkami, které vyprávěl ve slováckém nářečí. Kromě toho pracoval v Moravské ústředně Brno, kde maloval mimo jiné své známé slovácké postavičky.

Domů na Slovácko se vrátil až na konci svého života, kvůli vážným zdravotním problémům se společně s ženou odstěhovali do charitního domova v Nivnici, kde pan Galuška 13. února 1999 zemřel. Do Uherského Ostrohu se symbolicky vrátil až v den pohřbu, v míst-

Křišťálová jeskyně? Tady si přečtete vysvětlení vedení města

Potom už moderátor představil ty, kteří se podíleli na nynější podobě podzemí zámku: šéfkou místní kultury Andreu Helmichovou a uznávaného českého scénografa a výtvarníka Jana Štěpánka, kteří připravili Křišťálovou jeskyni, a ostrožského výtvarníka a keramika Romana Švejdu a výtvarníka Lukáše Gavlovského, kteří stojí za projektem *Srdce pro Václava Havla*. Jde o srdce ze svíček vosku, kterými lidé svítili na náměstích v uctění vzpomínky na zemřelého prezidenta Václava Havla. Toto srdce je složeno ze 115 jednotlivých dílů, měří přes dva metry a váží

více jak dvě tuny. Ostroh je šestým místem, kde je srdce instalováno. Na svých minulých zastaveních bylo centrem velké pozornosti a zájmu lidí, což se zatím v Ostrohu nedaří. „Od první chvíle, co jsme srdce vystavili, přišla žádost od Ostrohu, jestli by srdce mohlo zakotvit i tady. My jsme řekli, že ano, hned, jak to bude možné“ uvedl Roman Švejda.

Pokud jde o Křišťálovou jeskyni, Andrea Helmichová mi později vysvětlila její vznik tím, že hledali něco, co jinde u okolí není.

„Naše koncepce se vyvíjela od toho, co může Ostroh oproti okolním městům či vesnicím nabídnout. Je jasné, že folklór bude vždy blíže k Vlčnovu nebo Strážnici, historii nám skvěle obstarává Buchlov, Buchlovice a Modrá, proto jsme chtěli nabídnout něco, co je v celém regionu ojedinělé. Tím má být výlet do světa imaginace a fantazie“, vysvětlila šéfkou kultury, podle které je třeba vyčkat na to, jak budou lidé reagovat. „Uvidíme, co přinesou následující měsíce. Nechci hodnotit den před večerem,“ podotkla. **RB**

(Na www.SlovaktoDNES.cz najdete z celého otevření videozáznam)

Blatnický vinařský optimismus

Po čase jsme se byli opět podívat za blatnickými vinaři - jak se jim pod Antonínkem daří?

Možná za to mohl den, ve kterém jsem se za vinaři do Blatnice pod Svatým Antonínkem vydal. Zrovna totiž začínalo populární Putování blatnickými búdami, což je akce, během které místní sklepy žijí nejvíce v roce a vinaři mají takovou zvláštní, slavnostní náladu, ve které se častěji než jindy usmívají. V takový den jsem si s nimi povídal a měl pocit, že už dlouho jsem neviděl pohromadě tolik spokojených lidí, kteří mluvili jen a jen optimisticky.

Znáte nějakého vinaře, který zkrachoval?

Stanislav Vyskočil patří mezi nejznámější blatnické vinaře a v den „blatnického putování“ pobíhal společně se synem mezi jejich sklípky a stánkem, ze kterého nosili svým hostům občerstvení k vínu. Na dlouhé povídání nebyl sice čas, ale i během krátkého zastavení bylo jasné, že stížnosti od něj neuslyším.

„Přátelé, znáte nějakého vinaře, který by zkrachoval?“ položil sám sobě otázku, na kterou hned odpovídal. „Já nikoho takového neznám. Hospodští krachují. Ale vinaři? Já jsem takového člověka nepoznal. Co vím, tak

Pan Petratur a jeho žena se věnují vinohradům po zaměstnání, podle svých slov je ale tato práce velmi těší.

ještě nikdo nikdy víno do kanálů nelél, proto si myslím, že ho prodá každý,“ usmíval se a já měl v té chvíli pocit, že vinařství je ten pravý druh podnikání.

Po chvíli pan Vyskočil svá slova trochu mírnil, pořád ale zůstával dobře naladěný. „Konku-

rence je samozřejmě daleko větší než v devadesátých letech, není to jednoduché, ale dá se to. Učíme se, děláme stále lepší vína, příroda nám napomáhá, protože kvalita posledních let je nádherná. Navíc lidé poznali, že vína z Moravy jsou skutečně kvalitní vína. Pokud to budeme dělat dobře a slušně, tak se o naši budoucnost nebojím.“

Slova tohoto vinaře jsem považoval za vyjádření většiny místních vinařů, protože pan Vyskočil má o nich výborný přehled. V současnosti totiž šéfuje Cechu blatnických vinařů, který sdružuje celkem 38 místních vinařů.

Podobně optimistický jako on byl navíc i další známý blatnický vinař Jan Polehňa. Když jsem ho v sobotní dopoledne potkal mezi vinnými sklepy, nevěřil jsem nejdříve, cože to má v ruce - popíjel totiž pivo. „S ním mě ani nefotíte, samozřejmě dávám přednost vínu, ale do pěti ráno jsem se staral o hosty ve sklepě, pak jsem se šel chvilku vyspat a po probuzení si dávám hlt piva,“ vysvětloval překvapivou volbu svého nápoje.

Když přišla řeč na situaci vinařů, také nasedl optimistický tón. „Samozřejmě, záleží na konkrétní situaci, ale celkově si myslím, že se tady vinařům daří,“ říkal a přitom vysvětloval svůj recept na úspěch. „My máme osm hektarů vinic, což si myslím, že je přesně ten

Jan Polehňa ukazuje nerezové tanky pro své víno, které pěstuje se synem na osmi hektarech vinohradů.

počet, který můžeme ještě zvládat sami za pomoci brigádníků. Kdybychom měli víc, už bychom museli mít zaměstnance, což by se nevyplatilo. Navíc máme vlastní stáčecí linku a soustředíme se výhradně na kvalitní přívlastková vína.“

Kdybych měl náhodou o jeho slovech nějaké pochybnosti, pozval mě přímo domů, kde veškeré zařízení k vínu má. „Tady naproti navíc budujeme sklad,“ ukazoval na volný prostor naproti jeho domu. Když jsme vešli dovnitř, ocitli jsme se v místnostech, kde byla jak stáčecí linka, tak několik nerezových tanků na víno. „Každý tank je připojený na počítač, takže se dá perfektně ovládat,“ říkal. Kromě špičkové techniky mě zaujal perfektní pořádek i vedlejší pěkný domek se zahradou, který si postavil jeho syn. Oba muži společně hospodaří, zatímco otec se drží hlavně vinohradů, jeho syn jezdí hodně za obchodem, například v Praze je někdy i třikrát týdně. „Obchod je třeba neustále podporovat, máme ale tolik zákazníků, že víno bez problémů prodáme,“ tvrdil.

Když jsem tak Jana Polehňu sledoval, jak obchází rodinné „království“ a spokojeně vypráví, měl jsem pocit, že vše v jeho podnikání funguje bezchybně a snad i bez práce. To mě ovšem hned vyvedl z omylu. „Chodím do vinohradu každý den, včetně

neděle. Ráno jdu na mši a potom hned do vinohradu. Práce je stále hodně, byť nám velmi pomáhá výborná technika.“ I o práci ve vinohradě ovšem mluvil tento vinař s oči vidnou radostí a potěšením. „Miluju vinice a nejradší su ve vinohradě. Su tam sám, mám tam klid a velmi si tam odpočinu,“ loučil se.

Ve vinohradě je krásně

Když jsem poslouchal Jana Polehňu a Stanislava Vyskočila, přemýšlel jsem nad tím, jestli podobně jako oni jsou spokojeni například i malí blatnickí vinaři, kteří zřejmě nemají k dispozici až takovou techniku i zázemí. Zastavil jsem se proto před sklípkem Petra Petratury, který má menší vinohrady a věnuje se jim až po pracovní době. I on ale mluvil pozitivně a optimisticky.

„Pomalůčku to rozjíždíme, vysazujeme další vinohrady, myslím si, že toto naše úsilí má perspektivu. Bílá vína jsou u nás výborná, pijí se a budou se pít,“ povídal do chvíle, než ho přerušila jeho žena. „Navíc je ve vinohradě krásně,“ dodala.

Mimochodem, jeho manželka pochází z Brna a poznal se s ní v USA, kde pracoval v letech 1996 až 2002. Celou dobu ale věděl, že se do rodné Blatnice vrátí, vrátil se a líbí se mu tady. „Po návratu jsme si s manželkou

Stanislav Vyskočil je šéfem Cechu blatnických vinařů, na snímku jsem ho zachytil s jeho synem

řekli, že to s vínem zkusíme, protože mě to opravdu velmi baví. Oba jsme do toho zapálení,“ vyprávěl Petratur a vzpomněl svůj pobyt v USA. „Přál bych lidem v naší zemi, aby poznali, jak se tam pracuje, v Americe se totiž musí skutečně makat.“

Moje návštěva mezi blatnickými búdami nebyla dlouhá, nevyopil jsem se na této cestě ani kapku vína, ale zato jsem viděl, že místní vinaři mají dost optimismu i nadějných očekávání. Proto mě tak trochu napadá: nemáte, vážení čtenáři, chuť nějaký ten blatnický vinohrad získat?

Text a foto: RB

Na tomto místě původně pokračovala ještě reportáž o vinařích z Blatnice pod Svatým Antonínkem. Když jsem ale viděl fotku s mnoha hasiči v Ostrožské Nové Vsi, kteří už po uzavěrci vydání našeho časopisu oslavovali 125. výročí založení sboru, řekl jsem si, že taková fotka by v časopisu neměla chybět. Poslal nám ji pan Miroslav Kusák, který připsal i pár slov, za což děkuji! Mimo jiné napsal, že Novoveštané se mohli podívat na staré kroniky a také si prohlédnout nově opravenou hasičskou zbrojnicí. Hasiči rovněž připravili hašení osobního auta a děti se mohly vyřádit v pění. V rámci oslav hasiči položili kytičku na hrobech dřívějších hasičů a sešli se na slavnostní schůzi. Novoveským hasičům se daří, za což patří všem tamním obětavcům velké poděkování.

Nechtěl, aby staré fotky končily na smetišti

Mladík z Ostrožské Nové Vsi zachraňuje paměť minulosti

„Tak toto byl první impuls,“ ukazoval mi Robert Váverka z Ostrožské Nové Vsi stěnu v jejich rodinném domě, na které visel originální domovský a oddavkový list z přelomu 19. a 20. století, patřící předkům jeho manželky.

Než jsem do domu přišel, tohoto mladíka jsem nijak neznal, ale zaujala mě na něm jedna věc – všiml jsem si totiž, že v poslední době dává na internet staré fotografie z různých míst i lidí z Ostrožské Nové Vsi. Chtěl jsem se s ním proto seznámit a dozvědět se, jak a proč vlastně s touto zajímavou a užitečnou činností začal – tak jsem se ocitl v jejich domě před stěnou, na níž byly nejen staré dokumenty, ale také fotografie sedláků Antonína a Josefa Tomanových – dědy a strýce jeho manželky.

„Když jsem tyto fotky našel na půdě, řekl jsem si, že by nebylo špatné je umístit také na internet, aby je viděli další lidé. Tak jsem

začal s dáváním novoveských fotek na internet,“ vyprávěl a ukazoval mi hromady fotek, které od té doby získává. „Lidé mi posílají stále více fotek, netušil jsem, že to nabere takové obrátky, myslel jsem si, že nikdo nic posílat nebude,“ přiznává.

Dnes je ale svým koníčkem zahlcený a dokáže o něm s velkým zaujetím vyprávět. Stačí si s ním sednout a hned se před člověkem zjevuje Ostrožská Nová Ves v minulosti. „Zatím dávám na internet vždy jednu fotku denně. A až se budou blížit hody, dám na něj jednu lahůdku,“ usmívá se a hned mi ji ukazuje. Jde o krátký film ze čtyřicátých let minulého století, který natočili čeští dokumentaristé na novoveských hodách. Nádherný film, který zachycuje Novovešťany velmi hezky, včetně malých dětí perfektně oblečených do krojů.

Ptám se Roberta Vávěrky, jestli jediným impulsem pro takové shromažďování a ukazování záznamů minulosti byly nalezené rodinné listiny na půdě, nebo jestli měl ještě další motivaci. „Hodně mi vadilo i to, že stále více mladých lidí hází staré fotky do kontejnerů. Říkal jsem si, že když mi je budou lidé posílat, budu moci alespoň takto cenné fotografie zachránit,“ odpovídal mi.

Text a foto: RB

Kovář Jan Zajíc na starém snímku

„Otec byl vynikající kovář, machr, on uměl všechno. Dělal veškeré hospodářské nářadí, brány, válce, cokoliv chytl do ruky, z toho vzniklo něco krásného, líbilo se mu kreslo „ušák“, tak si ho vyrobil, byl šikovný na všechno,“ vzpomínal jeho syn a na očích mu bylo poznat, že svého otce obdivuje dodnes.

Osud přitom jeho otci nepřál, komunisté v padesátých letech jeho živnost zrušili a on musel do údržbářské dílny, kde mu šéfoval neschopný vedoucí. „Ještě ale před koncem živnosti, už po nástupu komunistů, kdy všechno přecházelo do JZD, se dal otec na umělecké kovářství, začal dělat pro kostely a hřbitovy, a opět byl úspěšný,“ pokračuje ve vzpomínkách jeho syn.

„Můj otec byl machr“

Když jsme s Robertem Vávěrkou seděli nad starými fotografiemi Novovešťanů, přemýšleli jsme, za kým z dnešních současníků zajít, aby nám o někom z předků na snímcích popovídal. Nakonec jsme se rozhodli zajít za osmdesátiletým panem Janem Zajícem, protože mezi fotografiemi byla také fotka jeho otce Jana, který byl známým a ceněným kovářem. Vyrazili jsme tedy na návštěvu (viz horní fotka pana Zajíce a Roberta Vávěrky) a po jejím skončení byli šťastní, že jsme právě za panem Zajícem zašli.

O zručnosti Jana Zajíce staršího svědčí i zpráva z novin, které rodina opatruje. Jsou z roku 1949 a referují o Pražských vzorkových dnech, kam otec a syn Zajícovi jezdili. „Cena 2000 korun s čestným diplomem PVV byla udělena trakaři na pneu s kuličkovými ložisky (sestrojil kovář J. Zajíc, Ostrožská Nová Ves). Je lehký, bezhlučný, jeho konstruktér ho užívá už 4 roky,“ psaly noviny.

S Janem Zajícem skončilo v rodině i kovářství, syn se nepotatil, dělal nejdříve v Letu, odkud šel na vojnu a od roku 1957 pracoval jako řidič, řadu let jezdil například u ČSAD – mimochodem, i ve svých osmdesáti letech usedá ve volném čase rád za volant.

Jak jsme s Robertem poznali, zajímavým člověkem nebyl jen Jan Zajíc, ale také jeho syn. Povídání s ním bylo pro nás zážitkem, dokáže totiž mluvit poutavě, vtipně, pamatuje si

z minulosti mnohé detaily. Není divu, že po skončení naší společné návštěvy se Robert za ním ještě několikrát vydal – už se těším, jaké zajímavé fotky i informace se díky jejich setkávání podaří přenést do budoucnosti.

RB

Jan Zajíc na archivní fotce ve své kovárně.

Co člověka potěší? „Ahóóoj, nazdááár!!!“

Ach to počasí, musel jsem si povzdechnout v polovině letošního května, když deštivé počasí nepřálo jedné z největších akcí, kterou hostil náš region za poslední léta - setkání příznivců historických kol z celého světa.

Šel jsem se podívat na jejich slavnostní jízdu z Veselí nad Moravou, přes Uherský Ostroh a Ostrožskou Novou Ves do Uherského Hradiště a žasl jsem, kolik obdivovatelů těchto starých kol mělo ve tváři úsměv a s jakou ohromnou radostí seděli na svých kolech.

„Ahóóój, Nazdááár,“ volali ze svých „kostitřasů“, přičemž bylo evidentní, že u řady z nich není čeština jejich rodný jazyk. Pozoroval jsem jejich nadšení a ještě více než kdykoliv jindy jsem obdivoval každého, kdo propadl tomuto nádhernému koníčku. Najednou mi bylo jasné, že lidé, kteří jezdí na těch parádních kolech, oblečení do fešáckých dobových kostýmů, zaslouží obdiv nejen za to, co na nich můžeme oceňovat očima, ale také za to, jací jsou uvnitř.

Jsou to prostě frajeři a frajerky a my můžeme být pyšní na to, že jsme měli to štěstí vidět je tak zblízka. Existuje spousta mistrovství světa, desetitisíce sportovců se utkávají ve stovkách různých sportů, ale mně se zdálo, že jedno z nejpěknějších mistrovství světa je právě to, které hostilo Veselí nad Moravou. Tolik gentlemanů a takové množství

dam určitě žádné jiné mistrovství nemá. Ne nadarmo se láska těchto nadšenců týká starých časů, které s těmi dnešními už vlastně nemají nic společného.

Dnes, na rozdíl od té dávné doby, běháme s vyplazeným jazykem a pípajícím mobilem

od čerta k ďáblu, abychom potom najednou zjistili, že existují „blázni“, kteří s úsměvem ve tváři jedou pomalu pomalinku na svém historickém kole a přitom vypadají tak nějak šťastni. Tak šťastni, že my ostatní jim to můžeme jen a jen závidět. **Text a foto: RB**

Josef Zimovčák projíždí při mistrovství světa historických kol Uherským Ostrohem. Pan Zimovčák byl předsedou organizačního výboru tohoto mistrovství.

Bohaté dění v Louce

Zeptat se starostky Louky Anny Vašicové na to, co se dělo v jejich obci, znamená uslyšet „vodopád“ slov, kterými popisuje řadu akcí a zároveň chvílí řadu „Účanů“. Vyberme alespoň něco.

Okolní spolky v našem regionu by se mohly inspirovat například Mysliveckým sdružením Volavec a studentskou mládeží, protože právě oni připravili pro děti moc zajímavé odpoledne s vycházkou do přírody, kde mohly děti například poznávat zvířata. „Zakončení bylo na myslivecké chytě, kde bylo opékání špekáčků. Měli jsme tam osmdesát dětí a řadu jejich rodičů a prarodičů. Bylo to perfektní,“ chválila starostka a hned přidávala další akci: besedu s důchodci. „Myslím, že letošek se moc vydařil, potěšilo mě, že i děti měly velký zájem o vystupování. Předvedly se například dvě skupinky mažoretek, k vidění byla vynikající školní pohádka, pěkně

se prezentoval také dětský soubor Lučánek nebo devátáci s moderními tanci, bylo to nádherné. Navíc přijeli zrovna ze studia chlapi z mužského sboru, kteří zazpívali písničky pro nové „cédečko“. Bylo to opravdu úžasné odpoledne,“ pochvalovala si dál starostka.

Bylo toho ještě víc, o čem mluvila, moc a moc chválila například Den dětí na školní zahradě, ale neztejte se „Účané“, víc informací se do tohoto čísla časopisu nevejde. Nejdůležitější ze všeho je ale stejně to, co všechno a jak dokážete u vás dělat. Jestli o tom někde vyjdou články nebo fotky, to už zdaleka tak důležité není. Slibuji vám ale, že

se během léta v Louce objevím a v příštím čísle vám budeme věnovat větší prostor.

RB

Slet čarodějnic v Louce

Veselí je nejlepší

Vsadím se, že při čtení titulku jste si určitě říkali, v čem že je to Veselí nad Moravou nejlepší, co se jim tam jen mohlo podařit, že si zasloužilo tak pochvalný titulek – zejména když obecně nemají noviny sloužit ke chválení, ale spíše ke kontrole výkonné moci, tedy politiků či úředníků.

Přesto bych se tady rád o jedné pochvalě zmínil. Doporučil bych totiž lidem, především všem možným komunálním politikům a regionálním úředníkům, aby se podívali na internetové stránky Veselí nad Moravou. Jsou to totiž výborně udržované stránky, které by mohly sloužit jako vzor mnoha jiným městům i obcím. Čím více jich procházím, tím více se mi líbí, kolik informací obsahují a jak moc jsou vstřícné ke svým občanům.

Základem stránek jsou aktuální informace, ze kterých se můžete dozvědět díky textům a fotkám všechno zajímavé i méně zajímavé, co se v tomto městě děje. Navíc web shrmažduje také jakékoliv další informace, které se kdekoli v Veselí nad Moravou objevují – a opět je na webu o všech těchto článcích a reportážích dokonale přehled.

Co ale považuji za nejcennější je to, že na webu je také mnoho důležitých zpráv radničního charakteru, včetně zvukových záznamů ze zasedání zastupitelstva. Samozřejmě je také úplně a poctivě doplňovaný přehled usnesení zastupitelstva a rady, navíc ještě nechybí informace o zasedání různých komisí, jejichž rozhodování také ovlivňuje život Veselánů.

Ve srovnání s tímto městem vypadají mnohé jiné weby jiných měst a obcí hodně špatně – snad s výjimkou Hluku. Někde třeba mají výborné kulturní aktuality, ale chybí detailně informace z rady, zastupitelstva či komisí. Někde ovšem nemají ani to. Moc bych jim doporučil, aby šli do Veselí (nebo i Hluku) na učení.

Samozřejmě, ještě důležitější než internetové stránky je to, jací jsou komunální politici v reálném životě, mimo internet a počítače. V tomto směru ale nemůžu posloužit. Neznám natolik Veselí, nesleduji tolik místní politiky a úředníky. To už je na vás, čtenářích a občanech Veselí.

Radek Bartoníček

Největší čtenáři? Téměř samé ženy

Tato fotografie je ze setkání, na kterém paradoxně víc děkovali ti, kteří rozdávali dárky, než ti, kteří je přijímali. Těmi vděčnějšími totiž byly zaměstnankyně veselské knihovny, které vyhlášovaly nejpilnější čtenáře ve Veselí nad Moravou. „Moc vám všem děkujeme, vy nás dokážete nejvíce povzbudit,“ říkaly směrem k oceněným malým i velkým čtenářům. Upřímně řečeno, když člověk vidí, jak bídne to se čtením v dnešní době vypadá, ani jsem se pracovním knihovny nedivil, že mají z pilných čtenářů takovou radost. A kdože jsou ti čtenáři?

Začneme těmi mladšími, které vidíte na fotce v zadní řadě. Dívka se jmenuje Anička Konečná, kluci Daniel Slovák a Kryštof Othrálek. Anička chodí na gymnázium v Uherském Hradišti, Daniel na ZŠ Hutník a nejmenší a nejmladší Kryštof do 4. třídy Církevní základní školy ve Veselí.

Tady se můžete podívat na nejpilnější čtenáře z Veselí nad Moravou

Pokud jde o dospělé dámy, nejpilnější čtenářkou je paní Marie Kozumplíková (na fotce úplně vlevo), dalšími čtenářkami byla paní Studénková (úplně vpravo), paní Franková (druhá zleva), paní Runkasová (v první řadě uprostřed), paní Kociánová (čtvrtá zprava), paní Miklíková (čtvrtá zleva), paní Příbylová (třetí zprava). Jak vidíte, žádný muž s výjimkou dvou hochů mezi oceněnými nebyl. Ženy čtou prostě mnohem více, přestože mnohdy toho mají na starosti podstatně více než muži. Ti možná chodí ve Veselí po kulturních akcích. I když ani tam bych neřekl, že by byli v převaze. Každopádně, nabídka knížek i kulturních akcí je ve Veselí velká, takže Veselenské, neváhejte a začněte ji využívat – nebo vám tam nakonec zůstanou jen ty železárny.

Text a foto: RB

Tímto snímkem bychom rádi připomněli několik pěkných akcí, které uspořádala v minulých týdnech veselská základní umělecká škola k 10. výročí svého působení v nové budově. Tato fotka, na které jsme zachytili dětský pěvecký sbor, je z výborné akce, která proběhla přímo před budovou ZUŠ. Šlo vlastně o takový malý festival, kdy se lidé mohli pohodlně usadit před budovou „zušky“ a tady mohli poslouchat mnoho muzikantů a zpěváků, kteří toto zajímavé místo navštěvují. Je škoda, že nepřišlo ještě více lidí, ve Veselí stejně jinde jinde ovšem lidé míří nejčastěji do různých supermarketů – bez ohledu na to, jestli tam občas mají či nemají v regálech různé hlodavce. **RB**

Dětský pěvecký sbor Základní umělecké školy ve Veselí nad Moravou

Kdyby jen tušila, co může způsobit jeden dort

„Když někdo pošle poděkování, je to největší pocta,“ říká Michaela Habartová z Hluku

Kdyby někdo pětadvacetileté Michaela Habartové z Hluku ještě před rokem věštil, že bude na zakázku připravovat každý víkend i několik dortů, absolutně by tomu nevěřila. Jenže – život nás často překvapuje. Když jsem Míšu navštívil v jejím uherskohradištském bytě, na vlastní oči jsem viděl, jak právě několik dortů připravuje. Jak se z ní tedy neplánovaně taková cukrářka stala?

„Před rokem jsem se chystala na jednu svatbu a řekla jsem si, že prostě upeču pro radost dort. Tak jsem ho udělala, svatebčanům se líbil, potom jsem začala péci pro rodinu a postupně se mně začali ozývat lidé s objednávkami. Dnes se to tak nějak rozjelo, že se pečení dortů věnuji naplno,“ shrnula poslední měsíce tato mladá maminka Marka a Terezky.

Abyste rozuměli, do doby, než udělala onen první svatební dort, žádné dorty nedělala, pracovala ve firmě svého otce Pavla Habarty, který je známý hned několika profesemi – má autodopravu, pohřebnictví a v mládí

také hodně vystupoval jako bubeník. Kde se tedy vzalo umění jeho dcery? „Myslím, že u mé babičky, často jsem k ní chodila, byla to výborná kuchařka, snažila se, abych se od ní leccos naučila, pekly jsme například řezy i další zákusky,“ vzpomínala Míša.

Cukrářka z Hluku Michaela Habartová

Její současné dorty bych vám přál vidět. Nejsou to jen tak „nějaké“ obyčejné dorty, jsou to dorty, které vypadají spíše jako sladká umělecká díla, mají totiž například podobu různých zvířátek, pohádkových postavíček a všeho možného dalšího. Třeba zrovna dort, který vidíte na fotce, má tvar vinného

soudku, ke kterému ještě po focení přibýly klobásky i s nakrájeným hermelínem – samozřejmě klobásky i hermelín byly z marcipánu. „Hrozně mě to baví, stále zjišťuji nové věci a poznávám, že dnes se dá udělat takřka všechno, dokonce existují i moderní 3D dorty. Chtěla bych se v tomto stále zdokonaľovat, když můžu, vyberu si raději složitější dort, abych se mohla stále zlepšovat,“ říká tato nadějná cukrářka, kterou ovšem baví například i aranžování kytek a další podobné dovednosti.

Když už jsme naše setkání končili, Michaela Habartová ještě dodala větu, která by s klidem mohla být mottem jejího podnikání. „Záleží mi na tom, aby dorty byly nejen pěkné, ale také, aby co nejvíce chutnaly. Dávám do nich proto například čerstvé ovoce i kousky čokolády. Když pak někdo napíše, děkujeme, váš dort byl výborný, je to pro mě největší pocta. Těší mě, že dělám něco, co fakt chutná. Kdyby byly mé dorty krásné, ale nechutnaly, co z toho?“

Text a foto: RB

„Uvařím, upeču, zajistím,“ říká novoveská kuchařka

Ludmila Karasová se věnuje živnosti, která není v našem regionu obvyklá

Na začátku tohoto článku stála otázka, kterou slyším u nás na Slovácku velmi často: „Kdože dělal tyto koláčky?“

Takto jsem se tentokrát zeptal já v Ostrožské Nové Vsi, kde pořádali místní folkloristé burzu krojů. Uslyšel jsem odpověď, která mě přivedla k paní Ludmile Karasové, vyučené kuchařce, která se v posledních letech věnuje zajišťování všeho, co obnáší například rodinné oslavy, firemní akce nebo setkání spolků – živností paní Karasové je totiž catering.

„Můžu zajistit catering od A do Z, od koláčků, přes zákusky až po uvaření jídel, mnohé věci dokážu uvařit a upéci sama, co nedokážu, to umím zajistit u jiných,“ popisovala mi svou živnost. Přitom přiznala, že nejvíce ze všeho ji baví studená kuchyně, kterou učila v minulosti žáky na dnešní Střední škole průmyslové, hotelové a zdravotní v Uherském Hradišti. „V roce 1995 jsme přemýšleli, jaké osnovy pro

žáky udělat, protože žádné pořádné osnovy nebyly. Začala jsem tedy pro ně s výukou studené kuchyně, což mě velmi chytlo a nesmírně mě to dodnes baví,“ říká.

Když ze školy odcházela a přemýšlela, čemu se bude věnovat, měla rozhodnutí snadné. „Věděla jsem, že se budu věnovat právě tomu, čemu se věnuji,“ uvedla a zároveň dodala, že se nyní chystá stěhovat své podnikání do větších prostor – nově ji bude možné potkávat na družství v Ostrožské Lhotě, kde bude mít pro svou živnost podstatně lepší zázemí.

Můžeme tak očekávat, že výborných koláčů a všeho dalšího, o co byl na burze krojů velký zájem, bude ještě podstatně více. Paní Karasová tak vlastně navazuje na práci svých předků, kteří byli v Ostrožské Nové Vsi hodně známí. „Moje babička a dědeček pekli ve velkém pro celou obec, stará pekárna, kde

Novovešťanka Ludmila Karasová, jejíž příbuzní měli v obci vyhlášenou pekárnu

pracovali, dodnes existuje, vztah k vaření i pečení jsem tak získávala odmala,“ pověděla mi tato šikovná žena a já si s ní už domlouval schůzku, abychom vám někdy brzy tuto pekárnu ukázali a napsali o ní ještě další slova.

Text a foto: RB

Postupujeme na Evropu!

Hlucké mažoretky píší o svém dalším velkém úspěchu

V polovině června se uskutečnilo mistrovství České republiky mažoretek. Tomu předcházela dvě postupová kola. Oblastní a moravskoslezské. Z těchto soutěží jsme si vybojovaly hladký postup právě na republikové finále do lázeňského města Poděbrady.

Soutěžilo se ve třech kategoriích. Děti mladší, děti starší a seniorky. Ve třetím případě se jedná o nejzkušenější disciplínu. V kategorii děti mladší, klasická mažoretky, jsme se měřily s 8 týmy z celé republiky. V kategorii děti starší, klasická mažoretky, jsme porovnávaly svoje síly se 12 nejlepšími týmy z celé republiky. Po náročném sobotním dnu, kdy jsme se snažily porotě ukázat, co jsme za celý rok natrénovaly, jsme mohly spokojeně odpočívat, protože jsme byly s našimi výkony velice spokojené. Když jsme stály na pódiu a čekaly na vyhlášení výsledků, nervozita by se dala krájet. Jakmile nám oznámili, že letošními II. vicemistry republiky a mistry republiky jsme se staly právě my, „vybuchla“ sopka nadšení. Titul II. vicemistra republiky si z Poděbrad odvážela skupina s názvem Hlučanky a titul mistra republiky si odvážela skupina Minimazlíci. Minimazlíci k titulu mistra republiky pro rok 2013 získali také nominaci na mistrovství Evropy, které se letos koná v Norsku.

Nesmíme opomenout, že jsme se skupinou Mazlíci soutěžily také v již zmíněné seniorské kategorii. Po výborném výkonu jsme obsadily 1. místo a porota nás také nominovala na ME do Norska. Již brzy

Všechny tyto dívky reprezentovaly Hluk na mistrovství republiky.

se chystáme obě nominace potvrdit. Obvykle „mažoretková sezóna“ republikovým finále končí, nám však pravidelné tréninky pokračují až do prvního víkendu v říjnu, kdy vyrazíme bojovat o titul mistra Evropy.

Na závěr bych chtěla za všechny hlucké mažoretky poděkovat Petře Prajzové a její mamince Marii Vavřínkové. Všichni víme, že bez jejich práce a jejich obrněné trpělivosti, bychom se nemohly pyšnit takovými úspěchy.

Hlucké mažoretky

„Hlavně jde o lásku k přírodě.“

Hlucké děti vede přes dvacet let rybář Milan Prachař

Den, kdy tyto hlucké děti na fotce měly své rybářské závody, nebyl k rybářům nijak nakloněný. O co rychleji a s větším nadšením spěchaly děti s udicemi k hlucké přehradě, o to více byly zklamané, když si nakonec neodnášely takřka žádnou rybu. Přesto si myslím, že to nebylo až tak důležité. Hlavní bylo, co mi řekl muž na fotce vpravo,

Tyto mladí Hlučané se sešli na dětských rybářských závodech

Milan Prachař, který se věnuje mladičkým rybářům. Právě on mi totiž povídal, že se ze všeho nejvíce snaží vést děti k lásce k přírodě.

„Od osmi let jsem chytal ryby, a když jsem se vrátil z vojny, oslovili mě, jestli bych nevedl rybářský kroužek. A od té doby ho vedu už nějakých 23 let,“ říkal a poštěžoval si na to, že ubývá dětí, které chodí k vodě a rybám. „V dřívějších dobách jsem kroužek zahajoval až s 35 dětmi a do závěrečných zkoušek jsem jich dovedl i 25. V současnosti jsem rád, když mně jich do kroužku přijde patnáct.“

Je to škoda, protože ze setkání s panem Prachařem jsem měl pocit, že onen vztah k přírodě je pro něj to nejdůležitější. „Rybařina je svým způsobem až na druhém místě. Na prvním místě je vztah k přírodě, je důležité, aby ji děti měly rády. Příroda je přece daleko zajímavější než počítač,“ říkal tento muž, který společně s rybáři připravil pro děti pěkné nedělní dopoledne s celou řadou hodnotných cen.

Text a foto: RB

Obětavý rybář Milan Prachař

Odchod po 18 letech

„Poznal jsem, že Hlučané jsou přejícní,“ loučil se P. Jaroslav Kapuš

Osmnáct let je už docela slušná řádka roků, během kterých se kupříkladu podaří úspěšně provést dítě od narození až po dospělost. Osmnáct let je ovšem také doba, po kterou sloužil v Hluku místní kněz P. Jaroslav Kapuš, který se poslední červnový den z Hluku „odstěhoval“.

Když jsem se ohlížel společně s ním za tak dlouhým životním obdobím, byl ještě začátek června a on měl právě za sebou slavnostní mši, při které si připomínal jiné výročí – padesát let svého života. Právě v tomto období se dozvěděl, že se ho bude týkat známé stěhování farářů.

„Čekal jsem, že jednou mě to potká, člověk tady není na věky,“ říkal v reakci na rozhodnutí svého nadřízeného, arcibiskupa Graubnera. „V Hluku jsem ale zapustil své srdce a je jasné, že se mi odtud bude odcházet těžko,“ dodával.

Co dobrého zůstává?

Těžko se s ním určitě loučilo i nemálo Hlučanů, což bylo poznat také na jejich vřelosti a darech při slavnostní mši k padesátinám P. Kapuše. Co na něm Hlučané především oceňovali? Odpověď není jednoduchá a jistě by bylo možné zaznamenat různé názory. Měl jsem ale pocit, že věřící na tomto knězi oceňovali jeho oddanost k víře a převelikou trpělivost i pečlivost při mnohých pracích na kostele i stavbě farnosti. Myslím, že v předlouhé historii správců hlucké farnosti,

kteřá sahá stovky let do minulosti, bude P. Kapuš vnímán především jako kněz – budovatel. Však také při rekapitulaci svého hluckého pobytu sám vzpomněl nejdříve toto budování. „Když jsem přišel, kostel byl takový omšelý a působil depresivně,“ podotkl.

Pokud bychom dali budování stranou, kněz si pochvaloval množství dětí, které v Hluku chodí do náboženství. „Bohu díky se mi podařilo věnovat se dětem v náboženství, v našem děkanátu patříme na třetí místo v počtu dětí v náboženství. První je Hradiště, následují Bílovice a pak je hned Hluk. Není to zdaleka ale jen moje zásluha.“ Zeptal jsem se ho také na to, v čem naopak cítí určitý dluh. Chvilí mlčel a nakonec jedno téma vzpomněl. „Jistě je toho mnoho, co by šlo ještě udělat. Ale vybrat jednu věc? Po pastorační stránce jsem se mohl například víc věnovat rodinám,“ odpověděl.

Přinese Uničov štěstí?

Kdoví, co se jednou objeví o tomto osmnáctiletém období v hluckých kronikách. Myslím, že by tam neměla chybět také věta o tom, že řada Hlučanů ještě měla v prvních letech 21. století vztah k víře a mnozí z nich svými penězi napomohli mimo jiné zvelebení kostela i i fary. A myslím, že by v těchto

Hlucky kněz P. Jaroslav Kapuš (vpravo), který kráčí společně se Zdeňkem Švecem, správcem kostela i školníkem, velmi zajímavým mužem, který má parádní sbírku starých věcí.

kronikách měla být i věta, kterou mi P. Jaroslav Kapuš řekl o Hluku při loučení.

„Nejvíce ze všeho mě tady zaujala otevřenost a spolupráce ze strany místní radnice. Přišli, domluvili jsme se a začala spolupráce, která přinesla mnoho dobrého. Bylo to něco úžasného a já na to budu vzpomínat do konce života. Poznal jsem, že lidé v Hluku jsou přejícní, a když začnou něco dělat, dělají to naplno a s opravdovou snahou pomáhat.“

Předpokládám, že jste určitě v článku hledali také informaci o tom, kam se P. Kapuš stěhuje. Není to daleko – bude sloužit v Práchech. A kdo přichází do Hluku? Je to kněz z Uničova P. Josef Janek. Kéž by jeho období bylo pro Hluk obdobím dobrým a šťastným. Všichni věřící v Hluku jsou už na něj velmi zvědaví.

Text a foto: RB

Na této fotce můžete vidět mladé hlucké muzikanty, kteří se představili před místní tvrzí a sklidili velký potlesk. Vytvořili totiž instrumentální soubor při základní umělecké škole, který vede zdejší učitel a člen CM Babica Radek Říha. Držme těmto děckám palce, protože by mohla obohatit už tak pestrou nabídku hluckých muzik. Jak jsem slyšel, plány mají velké, rádi mezi sebou uvítají i další zájemce. Takže, děcka – těšíme se na další vaše vystoupení! Cvičte, cvičte, cvičte!

Text a foto: RB

Pozoruhodný Cyril Mandel v Uherském Hradišti

Na vernisáži výstavy si zahrál také Martin Hrbáč a Zuzana Lapčíková.

Na této fotografii můžete vidět spolumajitele Galerie Joži Uprky Petra Vašáta (uprostřed), po jeho stranách jsou dva pánové, kteří jsou blízkými příbuznými Cyrila Mandela. Úplno vlevo a vpravo určitě poznáváte otce a syna Minkovi, kteří jsou vzdálenými příbuznými Cyrila Mandela.

Rozlehlá galerie v bývalých Jezuitských kolejích v samotném centru Uherského Hradiště sice nese jméno po známém umělci Jožovi Uprkovi, ovšem v minulých týdnech tady jeho jméno „zastínil“ někdo jiný - malíř z našeho Hornácka, rodák z Kuželova, Cyril Mandel, který tady měl samostatnou výstavu.

V představách mnohých jeho dílo splývá zrovna s dílem Uprky, což je ale vůči němu nespravedlivé. Cyril Mandel měl svůj vlastní styl, stejně jako svůj výjimečný, leč krátký životní osud. Už proto je výborné, že se na něj nezapomnělo, zejména když výstava ukázala,

že se v Kuželově narodil výjimečný, výborný a dodnes nedoceněný umělec, který zachytil hornácký lid tak jako nikdo jiný – tedy často přesně v jeho gestech i soukromí, ve chvílích spíše tichých, osobních. Ojedinělou výstavu doprovázela také zajímavá vernisáž, na které

hosty bavila i těšila Hornácká muzika Mirka Minkse, která měla jednoho vzácného hosta – cimbalistku Zuzanu Lapčíkovou, se kterou si nakonec zahrál i známý primáš Martin Hrbáč, který přišel na vernisáž původně jen jako „pouhý“ návštěvník.

Text a foto: RB

„Dal jsem do knihy srdce“

MUDr. Jan Pavlík vydal knihu o putování rodu Okénků

Představovat MUDr. Jana Pavlíka, rodáka z Kuželova, je téměř zbytečné. Na Hornácku je jako doma, byť jako lékař působil v Hodo-

slavi, jak jinak, má kořeny právě na Hornácku, a to dokonce v jeho vlastním rodu.

„Vyprávím příběh tří generací rodu Okénků, byť kniha se jmenuje „Sága rodu Chlebakupova,“ stočil při našem setkání řeč ke knize její autor, který zároveň upozornil, že jde o román, který se drží skutečného života Okénků jen částečně. „Nechtěl jsem příběh rodu zpracovat jako dokument, protože jsem přesvědčen, že románové zpracování bude pro současného čtenáře přitažlivější,“ vysvětloval.

Podobnou knihu plánoval dlouho, útržky ze života svých předků slýchal často a byl přesvědčený, že má smysl je zachytit. „Dal jsem do knihy srdce, velmi mi záleželo na poselství celého románu,“ říkal pan Pavlík, který je přesvědčený, že staré dobré hodnoty, jako je rodina, víra, rodičovská láska či smysl pro humanitu mají dnes ještě větší platnost než kdykoli dříve. „Chtěl jsem ukázat důležitost vztahu k tradicím, chtěl jsem mladé generaci říci, že peníze nejsou všechno a štěstí nemu-

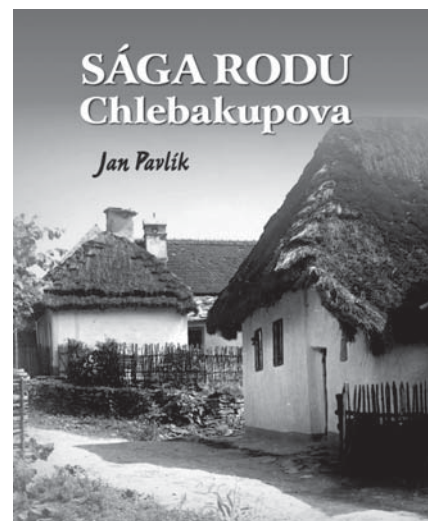
síme hledat za hranicemi. Když se podíváme, máme ho kolem sebe,“ pravil a odkazoval na život svých předků, kteří těmito hodnotami žili. Začtème se tedy do jejich života a hledejme v něm to, co může obohatit také náš vlastní život.

Text a foto: RB

Jan Pavlík při našem setkání, kdy jsme si povídali o jeho nejnovější knize

níně, Čejkovicích, Kyjově a v posledních letech ve Veselí nad Moravou. Když jsem se s ním ale setkal nedávno na Hornáckém kosení nad malou Vrbkou, poznal jsem, že nejvíce přátel má právě na Hornácku, stále se s někým zastavoval a nebylo jednoduché sednout si s ním k jeho nové knize. Knize, která,

Titulní strana nové knihy, kterou vydalo nakladatelství Albert

Cíl lhotských turistů: Malá Fatra

Vyzkoušejte turistiku, nezná stres a je pohodová

Byla to letošní první vícedenní akce turistů z Ostrožské Lhoty. Přechod Malé Fatry a výstup na Klak, který je jeden z vrcholů jižní části slovenských hor. Páteční mlha a drobné mrholení přinutilo vedoucího celé akce Jaru Štěpána maličko upravit program. Místo výstupu na Klak se lhotská turistická skupina rozhodla pro návštěvu bojnického zámku a okolí.

„Celý týden bylo špatné počasí, museli jsme improvizovat, ale myslím, že hlavně holky byly s prohlídkou zámku a města spokojené. Sobotní a nedělní program už jsme měnit nemuseli,“ hlásil Jaromír Štěpán, kterému nikdo jinak neřekne než Hasič.

Turistika v Ostrožské Lhotě je sice nejmladší člen místních sportovních klubů, ale ve své činnosti rozhodně jeden z nejaktivnějších. Jenom namátkou: sjíždění řek Vltavy, Otavy, Lužnice, Nízké a Vysoké Tatry, Jeseníky, Krkonoše, Medvědí soutěska v Rakousku nebo tradiční Šlápoty okolo Lhoty, nedělní cyklovýlety. To všechno mají za sebou lhotská turistická skupina a plán na letošní rok je také víc než bohatý.

Lhotská turistická skupina většinou vyráží na větší túry, tady si ale zajeli do blízkého Muzea lidových pálenic ve Vlčnově.

Od letošního jara mají Lhoťané i svoje internetové stránky www.turistiol.wbs.cz, kde najdete spoustu aktuálních i archivních fotek, reportáže a pozvánky na různé akce. Turistika je koníček, nezná stres a obavy z výsledků a rekordů, nerozhodují sekundy ani

góly jako ve většině ostatních sportů. Je to pohodová zájmová činnost v krásné přírodě. Přejme lhotským turistům v čele s novým předsedou Stanislavem Kuřinou ještě hodně vodáckých, cyklistických a horských akcí.

Text a foto: Stanislav Dufka

Lhotská Noc s Cyrilem a Metodějem

Kdo ví, kolik Cyrilů a Metodějů navštívilo Noc kostelů, která patří k největším celostátním akcím. Je ovšem možné, že Cyril s Metodějem, tedy ony velebné historické postavy, dorazily jen na jediné místo - na Noc kostelů v Ostrožské Lhotě (fotka vlevo). Tady se staly součástí vydařeného a bohatého večerního programu, ve kterém mimo jiné vystoupila malá i velká lhotská schola stejně jako například skupina Borci Milana Všetuly (BMV). Čas rychle utíkal, ale téměř nikomu se domů nechtělo, vždyť kromě kulturního programu připravili Lhoťané také vynikající cukroví i košť mešního vína. Škoda jen, že nepřišlo ještě více lidí, u mnoha jako obvykle zvítězila nutná papučová televizní zábava.

Text a foto: RB

Takový Cyril a Metoděj přišli do Ostrožské Lhoty na Noc kostelů

K velmi pěknému večeru přispěla také lhotská dětská schola

Když loutky přinášejí radost

Nadšenci z Hornácka dotáhli do konce projekt loutkového divadla - těšme se na další představení

Tolik radosti a spontánnosti u dospívajících lidí hned tak člověk nevidí. Zejména když všechny tyto i další emoce se dějí jen kvůli „nějakým“ loutkám. Ovšem až vám přiblížím alespoň ve stručnosti příběh těchto loutek i dospělých, hned jim i mně více porozumíte.

Tedy, onu vzpomínanou radost jsem pozoroval v polovině června ve Velké nad Veličkou po skončení loutkového představení pro děti, které mělo název O Šípkové Růžence a hornáckém Jankovi. Šlo o premiérové představení, které připravilo několik dospěláků, kteří pomohli na svět loutkám pod hlavičkou místního občanského sdružení Futra.

„Máme obrovskou radost, netušili jsme, jak představení zvládneme a zda všechno proběhne bez problémů,“ vysvětlovala radost „vodičů“ loutek režisérka představení Martina Šalomounová.

Právě ona a jejich několik kamarádů tak dotáhlo do konce svůj dávný sen, který začal ve chvíli, kdy našli ve sklepě velické mateřské školy už nepoužívané a poškozené loutky, s kterými v minulosti hrávali Veličené divadlo. Členové Futra si řekli, že se pokusí slávu loutek obnovit a opět s nimi pro Veličany i přespolní hrát.

„Málokdo si dovede představit, jak složitý to byl všechno proces, museli jsme nejdříve loutky rekonstruovat, najít pro ně prostory, připravit scénář pohádky, všechno nazzkoušet, nachystat scénu a udělat spoustu dalších věcí. Nedivte se proto naší radosti z toho, že jsme všechno dotáhli až k premiéře,“ vysvětlovala Martina a zároveň byla zvědavá, jak se divákům divadlo líbilo.

Členové Hornáckého loutkového divadla Šňůrky a špagáty po červnové premiéře

Výborný nápad s hornáckým Jankem

Co bych odpověděl já? Myslím, že početný houf dětí se výborně bavil a nespouštěl z loutek oči. Moc se mi líbilo, že loutkaři obohatili známou pohádku o hornáckého Janka, který svým nářečím i zpíváním dodal příběhu tu pravou domáckou atmosféru. K ní určitě napomohlo i prostředí už nepoužívaného velického mlýnu. Jen jsem si nebyl úplně jistý, jestli je tento prostor nejvhodnější, má sice své kouzlo, ale ne všichni diváci vidí na loutkovou scénu.

To je ale jen maličkost, je skvělé, že skupina nadšenců vdechla loutkám život a navíc je vrátila do dětského světa, kde jsou tak moc a moc potřebné. Jak navíc Martina slíbila, je velmi pravděpodobné, že brzy se toto velické divadlo rozjede i do okolí a rozhodně tak nezůstane u jediného představení.

Držím palce občanskému sdružení Futra a už se těším na jejich další projekt – právě nyní o prázdninách Futra spolupořádá letní tvořivé dílny pro děti z Hornácka. Díky moc i za tento projekt!

Text a foto: RB

Den dětí ve Velké

Velické děti vzápětí po loutkovém divadle spěchaly za dalšími radostmi, a to díky občanskému sdružení Futra, Hornáckému šenku a velickým rodičům. Právě tato trojice „pořadatelů“ připravila Den dětí, který zaplnil dvorek v areálu bývalého Válcového mlýna. Děti tak mohly například soutěžit v několika disciplínách a měly možnost nechat si v dětském koutku namalovat obličej.

Zájem o tuto pěknou akci byl značný, proto patří velké díky také všem místním firmám a živnostníkům, kteří na děti mysleli.

Text a foto: RB

Sportování školek: Děti z Hluku a Ostrohu vládnou olympiádám

Děti z mateřských škol v Hluku a Uherského Ostrohu ovládly historické statistiky atletických závodů, které se každoročně pořádají ve slovácké metropoli. Přirozené sportování dokáže dnes dětem nahradit dřívější lezení na stromy, běhání po polích, lesích a loukách, házení kameny, skákání přes potoky a klády tak, jak to z dětství znají nejstarší z nás. Úspěch malých Hlučanů a Ostrožanů ale není nahodilý. Na dětské olympiády se připravují i během školního roku a čest reprezentovat svou školkou a město si vyslouží jen ti nejpilnější.

Atletický stadion v královském městě ožil vzrušeným štěbetáním účastníků Uherskohradištských sportovních her dětí mateřských škol, které letos pořádá tým učitelů uherskohradištských Mateřských škol Svatováclavská už podevatenácté. „Když jsme v roce 2004 přebíraly od svých předchůdkyň pořadatelskou štafetu, neuvědomovaly jsme si ani, že se stáváme pořadatelkami podobných závodů zřejmě s nejdelší tradicí nejen v České republice, ale možná i v Evropě. Není dokonce ani vyloučeno, že sportování nejmenších atletů na tak vysoké úrovni a v takových podmínkách na „opravdovém“ stadionu, s „opravdovými“ rozhodčími, s fanfárami, vlajkou, stupni vítězů, medailami a diplomy, se může Uherské Hradiště pochlubit i v globálním měřítku. Hledaly jsme na internetu podobné akce a v hojné míře

je i nacházely, ale závody pro nejmenší s tak dlouhou tradicí jsme nenašly. My se na ten krásný den do „štábu“ těšíme pokaždé celý rok, stejně jako malí závodníci do běžeckých drah,“ stojí na www.olympijsk.estranky.cz vyznání nadšených propagátorek dětského sportování.

Změřit síly na závodní ovál navzdory hrozící nepřízní počasí letos dorazila reprezentační družstva složená ze tří děvčat a tří chlapců nejen z místních mateřských škol Svatováclavská, Pod Svahy, Míkovice, Jarošov, Sady, 28. října, Větrná, Komenského, Husova, Štěpnická, MŠ s křesťanskou výchovou Husova, ale i z Traplic, Kněžpole, Zlámance, Uherského Ostrohu, Hluku, Starého Města Rastislavova, Jalubí a Polešovic. Počasí se však nakonec umoudřilo a tak mohli nastoupení účastníci her sledovat slavnostní zahájení v provedení starosty Uherského Hradiště Květoslava Tichavského a legendárního házenkářského trenéra Jiřího Zerzáně, vztyčení vlajky her žákyněmi ZŠ Sportovní, zapálení olympijského ohně na tribuně stadionu atletickou juniorskou mistryň Moravy a Slezska a juniorskou házenkářskou reprezentantkou Martinou Salčákovou a českým štafetovým rekordmanem Václavem Vlčkem, vzlet hejna padesáti závodních holubů pana Jiřího Burdy z Mařatic. „Pro děti je to obrovský zážitek nejen po stránce sportovní, ale i po stránce morální. Naše hry jsou i o setkávání se s kamarády

Děti z Hluku ovládly stupně vítězů na 19. ročníku Uherskohradištských sportovních her dětí mateřských škol. Získaly polovinu všech medailí a umístění mezi nejlepšími ve všech disciplínách a obou kategoriích. Zleva Hana Chytilová, Martin Nemrava, Sofie Laura Pavic, Adam Koníček, Julie Pospíšková, Natálie Žůrová a Michal Podšlubka. Foto: Markéta Jahodová

z jiných mateřských škol a také o poznávání, že život není jenom o vítězství, ale i schopnosti přijmout prohru a zatleskat tomu, kdo byl lepší,“ řekla ředitelka MŠ Svatováclavská Ilona Močičková po skončení slavnostního ceremoniálu, na kterém před hledištěm plným fandících spolužáků z hradištských školek sklídili největší žej medailí a diplomů děti z Mateřské školy Hluk skvěle na závody připravené jejich učitelkou Hanou Chytilovou. Nebyla to rozhodně náhoda, závodníci z města pod hluckou tvrzí se radovali týden před atletickými závody také po závodech v plaveckém bazénu. Stejnou cestou kráčí i učitelky se svými dětmi z Mateřské školy Uherský Ostroh Sídliště. „Abychom na závody vybrali ty nejšikovnější děti, pořádáme si takovou malou olympiádu přímo ve školce. Děti se naučí házet, správně startovat i skákat,“ prozradila tajemství přípravy malých závodníků z Ostrohu učitelka Svatava Blahová.

Boj na šachovnici chlapeckého sprintu na 30 metrů. Vítězí Martin Nemrava před svým spolužákem z MŠ Hluk Adamem Koníčkem a Milanem Andráskem z MŠ Pod Svahy. Foto: Markéta Jahodová

Děti letos stejně jako vždy soupeřily v běhu na 30 metrů, skoku do dálky z místa a hodu míčkem. Na stadionu ale nebylo poražených,

Rekordy Uherskohradištských sportovních her dětí mateřských škol

HOD MÍČKEM / chlapci			
Pitr Lukáš	Mikovice	15,92	2004
Obdržálek Šimon	Křesťanská Husova UH	16,00	2004
Stuchlík Patrik	Komenského UH	16,04	2004
Korvas Lukáš	Velehrad	16,20	2005
Dostálek Vojtěch	28.října UH	16,25	2006
Kašpárek Vojtěch	Uherský Ostroh	16,30	2007
Hromeček Matěj	Jarošov UH	16,38	2007
Kuřimský	Východ UH	16,40	2008
Vavříník Roman	Staré Město	17,40	2009
Kegler Radim	Jalubí	18,79	2011
Kročil Filip	Svatováclavská UH	22,40	2011
děvčata			
Janečková Aneta	Babice	10,75	2004
Kryštofová Karolína	Komenského UH	10,80	2004
Crlová Aneta	Pod Svahy	10,91	2004
Vávrová Kateřina	Husova UH	10,98	2005
Míková Zuzana	Křesťanská Uherský Ostroh	11,00	2006
Langová Marie	Sady	13,17	2006
SKOK DO DÁLKY Z MÍSTA / chlapci			
Jansa Dominik	Velehrad	141	2004
Ngyuen Aleš	Uherský Ostroh	143	2004
Vyskočil Pavel	Křesťanská Uherský Ostroh	144	2005
Sekanina Adam	Křesťanská Uherský Ostroh	145	2005
Žufánek Lukáš	Křesťanská Uherský Ostroh	147	2006
Janeček Martin	Babice	149	2007
Gajdošík Jan	Zlámanec	150	2008
Reňák Matěj	Husova UH	165	2008
Oriabinec Jakub	Štěpnice	173	2009
děvčata			
Leskovanová Patricie	Křesťanská Uherský Ostroh	157	2004
Porubčanová Pavlína	Uherský Ostroh	159	2004
Koňáříková Viktorie	Komenského UH	160	2005
Hanáková Zuzana	Uherský Ostroh	161	2006
Míková Zuzana	Křesťanská Uherský Ostroh	177	2006
Běh na 30 metrů / chlapci			
Stuchlík Patrik	Komenského UH	5,8	2004
Dekret Dominik	Hluk	5,8	2004
Šácha Tomáš	Komenského UH	5,8	2004
Ševčík Ondřej	Uherský Ostroh	5,7	2005
Prudík Michal	Hluk	5,7	2006
Sadílek Michal	Uherský Ostroh	5,7	2006
Zalubil Jakub	Křesťanská Uherský Ostroh	5,7	2007
Hromeček Matěj	Jarošov UH	5,6	2007
Reňák Matěj	Husova	5,6	2008
Panáček Marek	Husova	5,6	2009
děvčata			
Reslerová Kateřina	28.října UH	6,75	2004
Leskovanová Patricie	Křesťanská Uherský Ostroh	6,70	2005
Mojžíšková Simona	Uherský Ostroh	6,63	2006
Pjajčíková Kristýna	Uherský Ostroh	6,51	2006
Hanáková Zuzana	Uherský Ostroh	6,49	2006
Větršíšková Natálie	Křesťanská Uherský Ostroh	6,40	2007
Křapová Lucie	Hluk	6,30	2008
Furová Adéla	Husova	5,4	2009

Vedoucí organizačního štábu Eva Salčáková tleská třem nejlepším závodníkům nejen v běhu na 30 metrů. Časem 5,9 sec. zvítězil Martin Nemrava před Adamem Koničkem (oba MŠ Hluk) a Milanem Andryškem z MŠ Pod Svahy. Ve sprintu za vítězem oba zaostali o pouhé dvě desetiny. Adam Koniček dokázal vyhrát hod míčkem (Nemrava byl třetí), Andryškoví chyběly tři centimetry ke zlatu ve skoku dalekém z místa.

Do finále sprintu na 30 metrů postoupili všichni tři závodníci z Hluku Adam Koniček (4), Milan Podškubka (3) Martin Nemrava (5), Jan Buják z MŠ 28. října (7), Milan Andryšek z MŠ Pod Svahy (57), Jakub Kopčil z Jarošova (71) a Martin Sukaný z MŠ Svatováclavská (mimo záběr). Rozhodovala až cílová kamera.

Každoročně velmi úspěšná výprava dětí a učitelek z MŠ Uherský Ostroh Sídliště.

všechny děti byly odměněny perníkovými medailkami, a byla tak naplněna olympijská myšlenka Pierra de Coubertina, že není důležité zvítězit, ale zúčastnit se. Tým atletických rozhodčích, kteří se s malými atlety scházejí na stadionu pravidelně už několik let, tvrdí, že právě tyto závody jsou těmi nejkrásnějšími v Uherském Hradišti a určitě se mezi dětmi z mateřských škol rýsují už dnes sportovní talenty. V hodu míčkem obsadili kluci z Hluku stupně vítězů – vyhrál Adam Koniček před Michalem Podškubkou a Martinem Nemravou. Ten zase vyhrál sprint před Adamem Koničkem a Michal Podškubka získal bronz ve skoku. Hod míčkem vyhrála Sára Opravilová z Uherského Ostrohu před Julií Pospíškovou z Hluku a její spolužačkou Evou Štajnochovou, Natálie Žůrová si do své mateřské školy v Hluku odvezla dvě stříbrné medaile za skok a běh. V minulých deseti letech si pro jednu z medailí kromě rekordmanů uvedených v tabulce rekordů přišly děti z Hluku nebo Uherského Ostrohu: Sára Opravilová, Michaela Šimčíková, Maximilián Širůček, Kristýna Andrýsková, Natálie Větršíšková, Markéta Červenková a Lucie Křapová. „Mnozí z bývalých účastníků dnes už hájí barvy známých sportovních klubů a pohyb a sport se staly jejich ideálem volného času. Možná právě první zkušenost s běháním v drahách, dopad do hebkého písku v dálkařském doskočisti či pohled na letící míček nad voňavým trávníkem hřiště zažehly v nejednom dětském srdíčku bijícím v hrudi, nesoucím první závodnické startovní číslo, sportovní jiskru. Možná, že tato první ochutnávka závodění nedovolí dětským závodníkům nechat se sám sebou natrvalo přikovat k displeji počítače nebo televizní obrazovce. I to bychom považovaly za velký úspěch,“ hlásají pořadatelky ze svých webových stránek. Podle nich sportování hraje v životě dětí velmi důležitou roli. „Prostřednictvím sportu se dítě učí poznávat sebe sama a svoje možnosti, ale i charakter a možnosti druhých. Učí se, že existují určitá pravidla, která je nutné dodržovat, jinak přijde trest. Poznává tak hlavní myšlenku sportu „fair-play“ tvořící mravní kodex sportovní výchovy. Je to dlouhodobá a mnohdy velmi složitá výchovná činnost, kterou musí ale vykonávat i rodiče. Na jejím konci by měl stát člověk, kterému sport dal nejenom krásné dětství plné kamarádů, zážitků, zábavy, vzpomínek na úspěchy a možná i neúspěchy, ale i člověk s pozitivním vztahem ke sportu jako k celoživotní aktivitě,“ jsou přesvědčeny učitelky mateřských škol o svém počínání.

Zahájení her jako na „velké“ olympiádě. K nebi vzlétá hejno padesáti závodních holubů pana Jiřího Burdy z Mařatic. K dětskému zápolení už patří druhým rokem.

Úsilí propagovat sportování nejmenších zavedlo učitelky mateřských škol i do zahraničí. Na jaře už historicky první dětská sportovní reprezentace Uherského Hradiště úspěšně bojovala v maďarském Sárváru na II. mezinárodní olympiádě mateřských škol. Do lázeňského města v srdci Západního Podunají odcestovaly dva dvanáctičlenné týmy. „Zájezd to byl úžasný, odjížděli jsme s obavami, protože jsme nevěděli, co nás čeká. Nikdy jsme na takové akci nebyli, ani děti tak dlouhou cestu ještě nikdy neabsolvovaly, ale olympiáda předčila naše očekávání a nadchla nás i děti. Ty byly úžasné nejen na palubovce haly místního gymnázia, když bojovaly v různých disciplínách, ale i tím, jak zvládly dlouhou cestu tam i dlouhou cestu zpátky. Myslím si, že je častokrát podceňujeme a ani nevíme, co v nich máme,“ radovala se po návratu domů ředitelka uherskohradištských mateřských škol Ilona Močíčková, která výpravu do Maďarska vedla. Soupeři hradištským dětem byli předškoláci z domácího Sárváru i ze sousedního Rakouska. Na slavnostním zahájení se tak pod státními vlajkami svých zemí sešli malí reprezentanti bývalého Rakouska-Uherska. „Nebylo to jenom o sportování. Děti si uvědomily, že žijí v České republice, reprezentují ji. Hrdě nesly naše státní vlajky a hlediště jim tleskalo. To určitě ještě nikdy nezažily,“ řekla Ilona Močíčková. Obě smíšená česká družstva soutěžila v šesti překážkových štafetových závodech, ve kterých závodníci běhali i v leže se přitahovali po lavičkách, přeskačkovali překážky a švédské bedny, jezdili na koloběžkách i s dětským trakařem, v běhu s kyblíkem pokládali a sbírali míčky do položených kruhů. I když poháry, diplomy

a medaile dostali všichni závodníci, uherskohradištská reprezentace se může pyšnit diplomem za nejtrénovanější družstvo. Vůbec se nepotvrdil obecně sdílený názor, že děti už prý sedí jen u počítačů a televize. „Není to pravda, není to o dětech, ale o dospělých, jestli své ratolesti ke sportování vedou nebo nevedou. Když dětem ukážeme krásu pohybu a sportu, tak u něj zůstanou a budou mít z pohybu radost,“ označila další pozitivum zájezdu do partnerského Sárváru hlavní pořadatelka Uherskohradištských sportovních her dětí mateřských škol Eva Salčáková. Nejen ji, ale i tým vedoucích učitelek z jednotlivých školek uherskohradištského subjektu MŠ Svatováclavská nadchlo už slavnostní zahájení, kde zazněla slova o tom, že na II. mezinárodní olympiádě mateřských škol nebude poražených a naplní se olympijská myšlenka Pierra de Coubertina, že není důležité zvítězit, ale zúčastnit se. „Olympiáda byla výborně zorganizovaná a v paměti mi utkvělo motto těchto her, že pokud se nedá běhat, tak se dá chodit, pokud se nedá chodit, tak se dá plazit, ale vždycky se dá nějakým způsobem sportovat. To tam řekli velice krásně,“ vzpomněla Ilona Močíčková. V příštím školním roce zamíří do Sárváru znovu, do slovácké metropole chtějí na oplátku pozvat děti z Maďarska. Dvěře na hradištský atletický stadion mají otevřené i ostatní školky z regionu. „V příštím roce budeme slavit kulaté jubileum, zveme do Hradiště všechny školky z okolí, už teď připravujeme mnohá překvapení pro všechny zúčastněné,“ uzavřela pozvánku na závody Eva Salčáková.

Jaroslav Junec

Foto: Markéta Jahodová

Španěláci

Vladimír Pavel Salčák

„Já bych vzal bič a šeckých bych jich zešvácal po ušách, že by měli plné gatě a ještě by jim to přetékalo!“ mudrovali stařeček Hanákův nad novinami.

Seděli skrutěný na otomaně v kuchyni pod oknem, na nosi měli stařenčiny brýle bez paprček, co sa dávají za uši. Brýle měli uvázané na gumě, co sa dává do trenýrek, a enom tak pro sebe lamentovali nad tyma posledními událostama v téj Bosně-Hercegovině.

„Já bych jim hergot dal bojování! Každému bych místo flinty dal do ruky krumpáč nebo lopatu a hybaj pospravovat, co ste si pobúralli. Ludé moji, toto je včil svět! Eště dobře, že mám tolěj rokú a že sa na tú šlamastiku nebudu už dlúho dívat. Viděl to kdy svět? Ná řekni ně, kdo to spískal takové svínstvo?“

To už ale povídali nahlas, protože do izby došly akorát stařenka.

„A co nadáváš, ty kokrhéle?“ vybaflly na nich. Byly od včerašního večera na nich jak sa patří najedovaná, protože sa stařeček včera zapomněli ve sklepe. Stařeček to s něma neměli jednoduché.

„Co bych nenadával, dyž sa včil dějú na tem světě takové nepravosti,“ a pohlédli na stařenku zpod brýlí.

„Čtu tady o téj Hercegovině. Takých volú sem už dlúho neviděl, krz nic sa tak mládat!“ odpovíděli.

„Co cigáníš, ty cigáne jeden cigánský. Dyť tady byl Škop včera a věčích volú, než ste vy dvá sem, co su na světě ani neviděla. Enom chlašćete, jak včera. Enom si spomeň, jak ste kdysi šli s tým pobúchancem na Franka do Španělska - na Alkazar. To ty si pravda nepamatuješ, protože ty máš ten mozek načisto prochlastaný a šecker ti mosí člověk v jednom kusi připomínat. Kolik ste toho s Tomášem včera vyslopali? Málo né, ců?“

„Co je ti po tem? Já sa tá také neptám, kolik vypiješ mléka,“ odsekli.

Vy tú históriju, jak za první republiky šli stařeček Hanákův s Tomášem Škopíkovým do Španělska na Alkazar bojovat proti temu Frankovi neznáte? Tož to si nechte povědět. Tomáš sa teda menoval Škopík, ale v dědině mu nikdo ináč neřekl než Škop. Pravda je, že sa stařeček k téjto události kór moc nehlásili, ale jak měli v sobě nějaké to decinko navíc, tož sa jím huba rozvázala a vykládali to s velikú chuťú.

Navíc měli velikú dar výřečnosti a svoje řečnování si eště velice rád vylepšovali všelijakým a kolikrát aj dost vymyšleným cigánstvem. Mosím ale o stařečkovi popravdě říct, že byli velice chytrý a moc toho přčetli. Co ten přčetli všelijakých kalendářů a púšťali sa aj do knížek, co je v nich psané o starých časoch. S tým pitím to tá jejich sédmá svátost snád aj trochu přehánala, ale pravda je, že neodmítli jakživ okoštovat. Kór, jak to bylo zadarmo. Byli trochu lakomý, nebo jak sa říká, spěš vyčuraný. Kdysi sa chlapom na Lapači chválili, jakú mají dobrú medovinu.

Ilustrace: Vítězslav Koutník

„Šak dones okoštovat,“ naváděli jich. Doněsli hned na druhý deň. V alpověj sklénce!

Ale podme teda k temu Frankovi.

Jednú sem měl to štěstí, že sem sa nachomítl v Zúbkovém sklepe, akorát když tam byli stařeček a už byli trochu, ale enom trochu, rozkurášený. Strýček Zúbkův umývali bečky a Janek Otépkův jím pomáhal. Stařeček seděl sám na lavce za stolem před sklepem, pohárek před sebú a furt pohlédali na chlapú a byli cosi nesvúj.

„Krucí, už toho nechte a podte si konečně sednúť. Dyť mě to samému ani nešmakuje,“ a dopili s velikú chuťú pohárek.

„Stařečku, toto je poslední bečka a hned sme tam, eště malú chvílu vydržte,“ odbyli strýček stařečka.

„Tož co bych nevydržel, ale trochu sebú smýknite!“

„Fertik, hotovo a šlus,“ povidajú po chvíli strýček, „eště si umyju ruky a hned sme tam.“

Zesedli sme sa šeci kolem dubového stola na lavice, každý si přisunul pohárek a strýček nám ponálevali.

„Už su pomáli na dně, jaksi sa ně to letos moc miňá, nebo ně na to chodijú myši, lebo kerá pagáza,“ zašpásovali strýček.

„Dybych neměl eště trojku červeného, tož do nového nevydržím.“

„Ale dobré je, to sa mosí nechat,“ chválili sme víno všeci.

„Tož pijte, dyž vám šmakuje“, pobízali strýček Zúbkův, lebo podívaja sa na stařečka, cosi jím říkalo, že je velice vhodná konstelace hvězdiček a že by sa mohli neco moc parádního od nich dovědět. Stařeček měli v zásobě všelijakých historek a bylo by škoda o nekerú dojít.

„Kdy jedú vaši do toho Portugalska?“ ptali sa ňa strýček.

„Oni nejedú do Portugalska, ale do Španělska,“ povidám.

„Po neděli v úterý o jednéj hodině,“ upřesňoval sem.

„Stařečku,“ osmělil sa Janek „vy prý ste byli také kdysi ve Španělsku. Je to pravda, že tam rostú pomoranče u každéj kříkopy? Já si myslím, že sa to enom tak vykládá. Já si myslím, že by to ty španělské děcka na to tata otrhaly.“

Do stařečka, jak dyž pichne. Zhlédli nepěkně na Janka, ale v tem si spomněli na fajnové posedění v Otépkovém sklepe a v hlavě jím to začínalo šrotovat na plné obrátky. Uščúřili sa a zasmíli sa tak chutno, že sme sa tým smíchem nakazili aj my, bár sme nevěděli, jak to vlastně s tým stařečkovým Španělskem bylo. Měli sme vyhráté. Dopili pohárek a spustili.

„A kdo ti to povidal, strupe, co? Že to byl ten hlavatý Škop? To je na něho tak podobné. Šak za to stejně može enom on. Fero ulej, nebo vám nic nepovím.“

Strýček Zúbkův sa nedali pobízat a honem léli do prázného pohárka novú dávku.

„Enom si dajte a povidajte, jak to teda bylo s tým Španělskem. Jak dopijem, pujdu eště natahnúť, ale mosíte povidat, ináč končíme,“ vydírali strýček.

„No, to by tak hrálo! Ani sa neopovažuj neco takového takového enom říct,“ zahrozili strýčkovi stařeček.

„Ale šak víte, že já enom tak špásuju,“ omlúvali sa strýček.

„Tož, kde mám začat?“ ptali sa sám sebe stařeček a po malěj chvíli spustili.

„Šecí snád' víte, že za první republiky byla ve Španělsku tá občanská válka. Všady sa o tem vykládalo a nekeří od nás tam šli aj pomáhat tým Španělákovi proti temu Frankovi. Najvětší mela byla kdesi u toho Alkazaru. Ten Frank, to prý byla veliká pagáza. Co prý mu došlo pod ruky, to všecko střílal. Co na tem bylo pravdy, tož to vám nepovím, ale vykládat sa to vykládalo. To víte, že aj my klučiska sme o tem velice múdro řečovali. Bylo nám už dvanáset roků a tož rozumu, toho sme měli věc jak na rozdaj. Najzasvěcenější debaty sme vědli s Tomášem Škopíkovým. Všecí mu ale říkali Škop. Ej, to byl sakra fijón. Byli sme spolem velicí kamarádi, šecko sme dělali dohromady jak dvě bratři. Šecko by bývalo dobré, ale učení nám moc nešlo a pan řídící co chvíli si volali mamičku nebo tatíčka do školy. Nebylo to potom nic pěkného, co sa doma dílo. Náš tatíček měli ranu, jak dyž kopne kůň.“

Zvlažili si hrdlo a pokračovali.

„Škop na tem byl stejně jak já, enom s tým rozdíl, že za jeho lotroviny ho moseli lepancovat mamička, protože jejich tatíček měli z první války pochrámanú pravú ruku a v levěj neměli ten švung. Zkúšali sme teda jak ten biblický Job a ať mňa Pán Bůh netrese, snád' aj věc. Málo platné, my sme měli tolik šelijakěj práce, že nám na učení při nejlepší vůli neostával čas. Šak víte sami, kolik má takový dvanásetiletý sopláň práce. To ani snád' ináč nešlo, abysme nevěděli, kde už sú zralé hrušky a jabka, moseli sme si uhlédát na Bachance cigáry, aby nám jich nekdo nevypískl. A kdo by chodil chytat ryby do Zvodnice?“

„Ve Zvodnici byly ryby?“ nevěřicně sa optal Janek.

„Veliké nebyly, ale běliček sme nachytali dycky kýbl. A to enom na bílý nit' a ohnutý špendlík. Na muchy braly jak hlupé.“

„Zato včil tam není pomáli ani voda,“ vmísili sa do řeči strýček Zúbkův.

Jak vám teda povídám, ve škole to s nama moc slavné nebylo. Otlučení sme byli obá dvá jak píšťalky na jaro, protože tedy sa mohlo ve škole aj bit. Višpánka v rukách pana řídícího sa skoro dycky trefila na to največ bolavé místo. Škop na tem byl eště o něco horší než já, protože mně sa sem tam podařilo něco opsat od Tondy Macháňové. Tož, moc mu to nevoňalo, dat ně něco

opsat, ale co měl chudák dělat. Každý rok si k nám Kozumplíci chodili k našemu capovi nahonit kozu. Chodíval s nů dycky Tonek. Dyž ně nechtěl dat něco opsat, tož sem enom zasyčal:

„Šak počkej, až doležeš s prců,“ a šecko bylo ináč.

„Počkajte, najprv nám povídáte, že Tonda Macháňův a včil naráž, že Tonda Kozumplíkův. Tož to ně nějak nepasuje,“ zapochyboval sem.

„Tož, oni sa menovali Kozumplíci, ale říkalo sa jím Macháňé. Strýček Kozumplíkův byli vyhlášený křídlovák a tož není divu, že si jich volaly aj okolní muziky, aby jím vypomohli s hrátím. Tetička Kozumplíková ně jednu se smíchem povídají: Došel k nám jeden z tych kapelníků odkádsi z Boršic nebo Dolněmčí a ve vrátoch ně povídá: Dobré odpolední pani Kozumplíková, sú pán Macháň doma?“

„A včil už čuč, lebo sa zeberu a idu dom, ty chytrolíne,“ oběkli sa na mňa stařeček.

„Šak nic, já enom...“ koktal sem.

„No, proto...“ ukončili debatu o Macháňoch a Kozumplíkoch a pokračovali dál.

„Jednu sme kúřili za našú mlatevňu a po Škopovi nic nebylo. Včera zas doma dostal virgajs. Jednak doněs dvě pětky a eště k temu na něho požalovala Anča Botkova, že jí hodil do aktovky dvě skaplé myši.“

„Jane,“ povídá ně, „něco sa mosí stat, lebo já už to na mů dušu nevydržím. Včera ňa mamička tak zlískali, že sem měl eště ráno hubu napuchlý jak papuč. Kdo to hergot má furt trpět?“

„Utečeme do Španělska,“ vyletělo mu z huby jak z mašínekvéra.

„Si hlupý, nebo co? A co tam, řekni ně, budem dělat?“ povídám.

„Že sa tak možeš blbě ptat! Tož co bysme tam dělali, co bysme tam dělali? Přeca bojovat proti temu podhoděncovi Frankovi. Dom sa vrátíme, až vyhraje, a uvidíš, jak sa budú naši pýšit, že mají takových potomků.“

„Kde na to veznem peníze?“ zkúšal sem ho zháknút. Nenechal sa. Moselo to teda byt u nich včera veliké. Mně sa to šak nezdálo ani trochu. „Šecko už mám promyslené, aj kde veznem peníze už vím.“

Dlúho mňa přesvědčoval, až sem nakonec kývl, že ho teda neopustím a že do toho Španělska na ten Alkazar pujdu s ním. Začali

sme sa radit, co a jak. Škop mně aj prozradil veliké tajemství.

„Né, abys to nekde eště vykecal, ale něco ti mosím povědět. Načisto s práznyma rukama do toho Španělska nepojedem. Dívej sa, co mám.“ Z kapce gatí vytáhl bubenčák.

„A mám aj tři patróny,“ povídá.

„Kdes to prosím ťa vzal?“

„Spáral sem totkaj u stařečků v Dolní uličce a našel sem to ve starém stařečkovém kufle na patrách pod senem,“ chválil sa.

„Tož to je teda věc,“ hodnotil sem Škopův objev.

Stařeček si upili a cesta do Španělska mohla pokračovat.

„A peníze vezneš kde?“ ptal sem sa ho.

„Od našej staře,“ on na to.

„Zítřa, jak dojdeme ze školy, tož zajdeme k našej staři do Rozmarýnky a já řeknu, že jich naši mamička prosíj, esli by jim nepošťali peníze, že nám dovězli uhel. Potom si zajdeme k Andryškom, nakúpíme cergulátů, flaškové pivo, cigarety, sirky a pro istotu aj nějaký paklík tabáku a dutinky. Našel sem doma šťupovačku a tým pádem vyjdú cigárky o moc lacinější. Já veznu doma ruksak. Je trochu věcí, ale to nebude vadit, aspoň nám to tam šecko vleze. Hadry si žádné brat nemosíme, protože ve Španělsku je stejně veliký hic.“

„A kama sa tam ide, dyž si tak chytrý?“ ptal sem sa Škopa.

„Kama by sa tam šlo? Přes Hatě, kolem Paulovej kolně!“

Bylo rozhodnuté. V noci sem sa přehazoval na praskači a né a né usnút. Až nekdy k ránu sa ně to podařilo. Hned jak sem stal, letěl sem sa rozlúčit s hrdličkú, co visala v zezavěj kleci u maštale a aj ze psem Bleskem. Vlél sem aj do šopky, kde sem měl skované všelijaké potřebné věci. Pokazené plnicí péro, kaču na točení, dva švihle na bič, špúlky od nití, starý řetázek z kola a voňavú škatulku od vazelíny. Škop rozhodl, že šecky blbosti mosíme nechat doma, protože do Španělska je to velice daleko a kdo by sa s tým táhal, když je to tak daleko. Povolil vzít si enom frgačky. Ve škole to nestálo za nic a aj já aj Škop sme zas dostali po dvěch pětkách. Z krasopisu a počtů. Po škole sme aktovky hodili do našej mlatevně a vydali sme sa ke Škopově staři.

„Staňo, mamička vás prosijú, esli byste jím nepošťali aspoň sendesát korun. Dovézli nám včil uhel a naši nemajú toľik peněz.“

„A necigáníš? Mama tu byla před chvílí a o uhlu neříkala nic. Není to zas na nějakou lumpárnu? To by ti bylo akorát tak podobné. Přiznej sa!“

„Na mů dušu, nic si nevymýšlám,“ cigánil Škop.

„Dojeli teprv před chvílí.“

Staňenka otevřeli truhlu a z přítruhlíku vydělali desky z takého malého zešitku a s těžkým srdcem dali Škopovi peníze. Měli sme poklad a cesta do Španělska byla volná. Čučali sme šeci, ani sme nedýchali.

„Tož nevím, kdo tu nalévá. Snáď si naleju sám,“ ozvali sa stařeček.

Nemoseli, protože strýček Zúbkuv už si friško svoju hostitelskú povinnosť začali plniť a doléli poslediek.

„Stařečku, ale včil chvílu zasěj počkajte. Vidiť, že sme dopili. Mosím jít natankovat. Može byt aj červené?“

„Može, co by nemohlo byt červené, když sa to dá pít? Enom sebú hod! Strýček doněsli žbánek červeného a stařeček spustili znova.“

„Kde zme to přestali? Ja, už vím. Škop vzal z komory ruksak a hybaj k Andryškom. Nakúpili sme ceguláty, pleténky, flaškové pivo, cigárky, sirky, štyry paklíky fajnového tabáku a aj dvě škatulky dutinek. Nejak sa to šéfovi nepozdávalo, ale co mohl dělat. Peníze sme měli a tož prodal. Přešli sme přes Moravu, kolem zámku a nabrali sme směr k Paulověj kolni.“

„Krucí, to je těžké,“ zabědoval Škop, protože on to byl, kdo nesi ruksak první.

„A to eště nejsme ani u kolně,“ bědálal.

Já sem si šlapal, jak generál, enom sem v duchu přemýšlal, co na to povijú tatíček, až sa dovijú, že sme ve Španělsku.

„Víš co, Jane? Odpočinem si trochu do rána a zitra sa pustíme dál,“ rozhodl Škop, když sme sa došmatlali k Poulověj kolni. Nebyl sem proti a tož sme vylézli po žebříku pod střechu. Aby sme byli chránění a pro istotu

sme žebřík vytahli za sebu. Co vám mám povídat. Ráno sme stali jak polámaní, protože marná sláva, spánek sme měli všelijaký.

„Co říkáš Jane? Pujdem dnes, nebo počkáme do zítřka?“ ptal sa mně Škop.

„Jak chceš,“ povídám mu, „možem jít až zitra. Jest, pít aj kúřit máme co a ináč máme času dost.“

Aj sa tak stalo. Ale nebylo to ani zitra, ani pozitřku. Zásoby cergulátů, piva nám došly. Enom cigárek sme měli dost. Kúřili sme z kraja jak strhaní a potíže sa brzo dostavily. Co sme zedli, to sme hodili vem. Potom sme sa už báli aj slézt důle z hůry a tož sme aj tú tělesnú potrebu dělali zvrchu. Na hůře v kolni v tem hici bylo smradu jak v komediantskéj bůdě.

Co včil? Co bude doma? Španělsko bylo daleko a nádej, že sa tam nejak ináč dostaneme než pěšky, nebyla žádná. Obá dvě sme si velice dobře uměli představit, jaké bude přivítání doma. Místo hrdinů od Alkazaru, o kerých sme si zprvu velice múdro vykládali, sa vrátijú dvě, načisto zubožení vandrovníci.

„Dom jít nemožem.“ rozhodl Škop.

„Majú ňa zabit naši, tož to sa rači zastřelím sám a fertik. Na co máme ten bubeneček?“

„A co já?“ povídám potichu.

„Co ty? No, snáď bys mňa v tem nenechal, ty mamlasu, samotného? Odflágneš sa také a fertik!“

Co vám mám povídat. Lúčili sme sa ze životem. Začali sme sa obtúlat a bečali sme jak malé soplivé děcka. Škop byl první na řadě, protože si vytahl menší kúsek sirky. Dal si ke spánku bubeneček a pohrozil mně: „Jak ti povídám, hned po mně!“

Stískl kohútek, ale rana nevyšla.

„Nevadí, máme eště dva patróny, to nám stačí. Idu na to,“ a přetočil bubeneček.

„Škope, počkaj. A co když sa zastřelíš a ten můj patrón také nevystřelí. Co já tady budu s tebú dělat, dyž budeš načisto mrtvý, aha?“

„Jane a víš ty, že je to pravda? Mosíme jít dom, protože já už mám takový hlad, že už ani nevidím.“

Slézli sme teda z hůry a vydali sa k domovu. Tož takový byl konec téj naší slavné cesty do Španělska na Alkazar.“

„Stařečku, a co bylo doma?“ ptal sa Janek.

„Mosím sa na to napít, nebo včil dojde na tú najsmutnější kapitolu v histórii celého Španělska co mohlo byt?“

Vzali pohárek a naráz ho do sebe obrátili.

„Tatíček mňa tak zrůbali, že bár sme dva dni neměli v hubě a do včilšku nevím, kde sa to mně vzalo, ale bylo toho zboží plné gatě. Šak od téj doby nejím ani španělské ftáčky. Ty možú byt z nevím jakého masa a dyby jich vařila nevím jaká fajnová, bár aj farská kuchařka, do huby to neveznu.“

Zvihli sa a chystali sa odejít vratkým krokem dom. Eště stačili ale vystřelit ten najtěžší kalibr:

„A Franka? Teho podhoděnce od téj doby nemožu ani cítit!“

Slovo autora o Kazovi Holodňákovi

Povídání o „invazi“ dvou povedených kamarádů jsem slyšel od jednoho z nich. Až na změněná jména hlavních protagonistů této povídky a beletristicky zpracovanou událostí, je všechno pravda pravdoucí. Velmi živě si pamatuji, jak nám, mladším kamarádům, vyprávěl o tažení na „teho podhoděnce Franka“ legendární Kaza Holodniok, kterému se neřeklo ve Veselí jinak než Kaza Holodňák. Jeho život nebyl jednoduchý. Minulý režim jej věznil, ale on svým neutuchajícím optimismem a hlavně svou sečtělostí a vědomostmi dráždil tehdejší mocipány natolik, že se jej pak už neodvážili „zašpérovat“ znovu. Je škoda, že jeho výroky, glosy a hodnocení současných poměrů, ve kterých jsme my, jeho rovníci (byť o nějaký rok mladší) žili, už asi nikdo nezaznamená. A i kdyby. Řekne to něco našim potomkům? Velmi se obávám, že nikoliv, a je mi z toho trochu smutno. Snad alespoň svou „trochou do mlýna“ přispějí k tomu, aby se na něj nezapomnělo. Někde jsem v moudrých knihách četl, že pokud lidé zapomínají na své mrtvé, zemřou bez vzpomínek i oni. Snad s mojí generací nezemře i Kaza. Měl by navěky zůstat mezi živými. Povídka je opět z knihy povídek Tož stat sa to mohlo.

Vladimír Pavel Salčák

Španělsko 30. let? Nikoliv. Veselí nad Moravou let sedmdesátých.

Foto: Josef Imrich

Spíš utrpení než potěcha fanoušků – to je fotbal v regionu

Žádnou velkou radost nedělají fotbalové kluby svým příznivcům v našem regionu. Většinou je to tuhý boj o záchranu, v lepším případě střed tabulky. Mančaft, který by bojoval o postup a celá dědina by zažívala pravou fotbalovou atmosféru v tabulkách, nenajdete.

Hlučané, Novoveštané, Veličané, Veselané

Začneme u mužstva, které hrálo ještě v uplynulé sezoně krajský přebor. Spartak Hluk měl katastrofální podzim a získal jenom deset bodů za tři výhry. Na jaře se Hlučané probrali a skončili v klidném středu tabulky.

Fotbalisté Ostrožské Nové Vsi hrají po sestupu z kraje I.A třídu druhý rok. Zatímco v loňské sezoně bojovali v dolních patrech tabulky, tak letos se prakticky celou sezonu pohybovali v klidném středu. Zdá se, že pod vedením nejmladšího trenéra v kraji Bronislava Šálka se mužstvo v druhé nejvyšší krajské soutěži stabilizovalo. Novoveštané jsou podle postavení v tabulce vůbec neúspěšnější klub našeho mikoregionu.

Daleko horší je fotbalová situace na Horňáku, ve Velké nad Veličkou. Už před rokem patřila Kordárna k mužstvům dolní poloviny tabulky, letos je situace ještě kritičtější. Poslední místo v I.A třídě a sestup. Za postavením v tabulce vidí šéf fotbalu ve Velké Petr Kohút absenci hráčů základní sestavy. „Pět hráčů nám z důvodu zranění nehraje, to se nám nestalo deset let. Ne, že mají rýmu, všechno jsou to dlouhodobá zranění z fotbalu. Další problém je výměna generací. Jedna skončila a okamžitý přechod na mladší hráče je v současnosti problém.“ říká rázně Petr Kohút, který sestup nebere nijak tragicky. „Je to prostě tak, že jedna generace, která výkonnostně na I.A třídu měla skončila. My nejsme klub, který hledá za každou cenu hráče z okolí. Buď je máme, nebo je nemáme.“ Velká by se měla stabilizovat v I.B třídě,“ přejí si do budoucna předseda klubu.

Obrovského úspěchu dosáhli fotbalisté Veselí nad Moravou. Po letech stagnace a mírně řečeno rozpačitých výkonech muselo srdce veselských příznivců po delší době znovu zaplesat. I když ve své soutěži v I. B. třídě podávali spíš průměrné výkony, tak v krajském poháru nenašli přemožitele. Ve finále na ligovém trávníku brněnské Zbrojovky zdolali na penaltu Kunštát 5:4, když

rozhodující penaltu proměnil Marek Spazier.

„Byla to obrovská radost a pro veselský fotbal určitě největší úspěch za posledních deset let. Do finále jsme se vrátili po pětačtyřiceti letech,“ hlásil předseda klubu Richard Pres.

Fotbal ve Veselí neprožívá v posledních letech zrovna nejlepší časy. Klub, který hrával v minulosti divizi se zastavil až v I.B třídě. Ve Veselí věří, že výhra v poháru je nakopne k dalšímu zlepšení. „Jedenáctitisícovému městu by jistě slušela daleko vyšší sou-

Fotbalisté Lipova se svými věrnými fanoušky.

FOTO Libor Kopl

těž, ale naše finanční situace není taková, abychom vyhlášovali v příští sezoně boj o postup. Pokud ta situace nastane, tak se jí pochopitelně nebudeme bránit,“ říká šéf veselského klubu.

Blatničané, Lhoťané, Ostrožané, Lipovjané

Blatnice je už dlouhodobým účastníkem I. B třídy a poslední sezony končí pravidelně v horních patrech tabulky. Stejně tomu bylo i letošní sezonu, ve které Blatničané obsadili čtvrtou příčku.

Ostrožská Lhota jako nováček I. B třídy měla parádní vstup do soutěže. Ještě po desátém kole byli svěřenci trenéra Josefa Dominika v první pětce. V závěru podzimu a na začátku jara přišla série porážek, které mužstvo srazilo do bojů o záchranu. Klid a účast v dalším ročníku krajské soutěže si Lhota zajistili až dvě kola před koncem senační výhrou ve Strání, které patřilo k nejlepším mužstvům soutěže. Poslední dva zápasy, ale Lhoťané totálně zpackali a prohráli s mužstvy, které se zachraňovaly.

Mužstva mikoregionu Ostrožsko a Horňácko v sezoně 2012/ 2013

I.A třída:	
FC Ostrožská Nová Ves	6. místo
Spartak Hluk	8. místo
Kordárna Velká nad Veličkou	14. místo
	- sestup
I. B třída:	
FK Blatnice	4. místo
FC Veselí nad Moravou	5. místo
SK Ostrožská Lhota	10. místo
III. třída:	
TJ Boršice u Blatnice	9. místo
Sokol Lipov	10. místo
FC Uherský Ostroh	13. místo
IV. třída:	
ZD Hrubá Vrbka	13. místo
Nová Lhota	12. místo
FK Suchov	8. místo

Krise je slabé slovo, doslova kalamitní je situace v Uherském Ostrohu. Loni sestup z okresu do třetí třídy a letos prakticky celou sezonu boj o holé přežití v druhé nejnižší soutěži. Nakonec skončili Ostrožané na předposledním místě. Zachránili se díky výhře na hřišti sestupujících Tupes.

Těsně za dolní polovinou tabulky III. třídy skončil Sokol Lipov. Díky finálové účasti v okresním poháru, kde podlehl suverénu a postupujícím Hovoránům můžou v Lipově hodnotit sezonu s uspokojením. Mužstvo si svůj vrchol prožilo právě ve finále poháru, který se hrál v Kyjově. Trenér Lipova měl pro pořadatele jenom slova chvály. „Tak, jak to bylo v Kyjově připravené, to se na takové úrovni jen tak nevidí. Lidem ze svazu patří velký dík,“ prohlásil kouč Lipova Ladislav Žák, který si ani po prohraném zápase na nic nestěžoval. „Děni na hřišti bylo naprosto korektní. Hráči se chovali slušně, rozhodčí splnili svoji roli na výbornou. K celkové atmosféře velkou měrou přispěli i diváci. Fanouškům patří dík. Hnali naše hráče, ale kvalita nám prostě chyběla.“ **Stanislav Dufka**

Skvělé sportovní úspěchy velické školy!

Žáci Masarykovy základní školy Velká nad Veličkou opět po letech dosáhli na absolutní sportovní vrchol.

Trpělivá práce se sportovními talenty z řad žáků a žákyň základní školy přinesla své ovoce a ve školním roce 2012/2013 se podařilo po jedenácti letech soutěžení v rámci Asociace školních sportovních klubů získat absolutní 1. místo mezi 39 základními školami z celého okresu Hodonín.

Naši žáci dokázali v průběhu celého školního roku porážet kolektivy i jednotlivce, ať už z vesnických či městských škol, napříč celého spektra sportovních disciplín.

V několika případech byla kvalita družstev

tak vysoká, že dosáhla až na krajská finále, z nichž největší úspěch zaznamenala starší děvčata, která v Orion Florbal Cupu vybojovala po samostatných nájezdech krásné 3. místo a zůstala jen malý krůček od vysněné účasti na republikovém finále.

Ještě o krůček dál to dotáhla naše děvčata v kategorii jednotlivců, kdy v konkurenci 200 závodníků účastníků se krajského finále OVOV (Odznak všestrannosti olympijských vítězů) obsadila postupové příčky zajišťující účast na republikovém finále.

Z řady dalších dílčích úspěchů je potřeba vyzvednout krajské finále ve vybíjené děvčat a rovněž krajské finále OVOV. Výbornými

výsledky se prezentovaly také sportovní kolektivy ve florbalu a fotbalu, které si odnesly cenné prvenství nejen v rámci soutěží AŠSK Hodonín, ale i z mezinárodních turnajů. Celou řadu úspěchů zaznamenala také děvčata v soutěžích aerobiku.

Bez opomenutí nemůže zůstat ani krásné 2. místo družstva starších žáků na nedávném okresním finále 45. ročníku atletické soutěže – Poháru rozhlasu, kde v konkurenci 13 kvalitních kolektivů zůstali jen kousek pod absolutním vrcholem.

Z dopisu Františka Frýdeckého, ředitele velické školy

**Masarykova ZŠ Velká nad Veličkou - školní rok 2012 - 2013
vítěz AŠSK Hodonín**

Tady můžete vidět velické sportovce, kteří školu reprezentovali na velické latce

Ve Velké se hodně věnují i florbalu, tady jsou malí florbalisté před hodinou tělocviku

„Je neuvěřitelné, jak se o nás tady v Blatničce starají“

Na novinářské profesi je nejkrásnější ona možnost setkávání se a poznávání zajímavých lidí. S takovým těšením jsem jel v červnu také do Blatničky, do místního kostela, kde jsem se měl setkat s těmi, kteří poprvé v historii tohoto kostela zhotovili vitráže do jeho oken. Co mě asi čeká? Kdo jsou oni tvůrci? Dá se s nimi komunikovat? A jak vlastně vypadají nové vitráže?

Nejdříve poznávám malíře Jana Jemelku z Olomouce, právě on navrhl dvě velké vitráže do prostorných oken a dvě menší vitráže po stranách oltáře. „Takovou práci nelze dělat bez vztahu k místu a atmosféře. Přijel jsem se do Blatničky nejdříve podívat a postupně jsem cítil, jak by vitráže měly vypadat,“ vypráví muž, z kterého je cítit pohoda i pokora k místu, na kterém právě stojíme. Zvedám hlavu k jeho dílu a jsem si téměř jistý, že díky novým vitrážím získává tento prostor novou duchovní atmosféru. Vitráž východní strany tvoří výjev narození Ježíše Krista, který ještě na podzim doplní na západní straně výjev z jeho ukřižování a zmrtvýchvstání.

Rozhovoru je přítomná starostka Blatničky Jarmila Hrušková, jejíž pocity by šlo označit jedním slovem: nadšení. „Celá vitráž přesně vystihuje mé představy, není to ani moc abstraktní, ani to není namalovaná figurka s očičkami a tvářičkami. Myslím, že to pa-

tří do tohoto kostela, věřím, že je to tady pro příští generace,“ povídá a popisuje, jak dlouho hledala někoho, kdo by vitráže navrhl a vyrobil. „Jednala jsem s nějakými lidmi, ale pořád to nebylo ono. Až jsem si přečetla v katolickém týdeníku o Janu Jemelkovi a hned jsem tušila, že to je ten pravý muž

Čtveřice mužů, které jsem zastihl při instalaci vitráží, druhým zleva je Jan Jemelka, vpravo stojí otec a syn Kolínští.

pro naši Blatničku,“ raduje se a připomíná, že s nápadem na vitráže přišel kněz P. Zdeněk Stodůlka. „Kostel potřeboval větší rekonstrukci, včetně zcela nové elektroinstalace. A když jsme se Otcem bavili, říkal, že by bylo moc dobře, kdyby vitráže v kostele byly,“ připomíná starostka.

Tento článek by ovšem nebyl kompletní, kdyby nebyli vzpomenuť ještě další důle-

žití muži. Když jsem si povídal se starostkou a panem Jemelkou, v okně právě dokončoval instalaci vitráže Petr Kolínský z Bakova nad Jizerou se svým synem. Oba jsou mistři skláři, právě oni museli realizovat to, co Jan Jemelka navrhl. „Byla to hodně náročná práce, laici ani netuší, co to všechno dalo práce, všechno je to ruční výroba, žádné katalogy s dodávkou skla, všechno jsme dělali ručně, vychytávali barvy i mnohé další detaily,“ vypráví a stejně jako Jan Jemelka si pochvaluje spolupráci s lidmi z Blatničky. „Jižní Morava je úplně jiná kategorie, něco zcela jiného, než jakékoliv místo v této zemi,“ vyhrkne ze sebe.

„Tady je vidět, že lidé si naší práce váží a opravu ji chtějí, někde v Čechách se dnes už skoro vůbec nestává, že by chtěl někdo vitráže do kostela,“ říká a do kostela právě vchází jeden z místních – nese vodu s čerstvými bylinkami ze zahrady i výbornou svačinu. „Je neuvěřitelné, jak se tady o nás starají,“ opakují hosté.

Sedíme při svačině a začínáme slovy spíše šetřit. Jako bychom chtěli nechat působit onu krásu, která do kostela díky vitrážím přichází. Krásu, která oslovila nás a která snad osloví generace lidí, které sem budou přicházet dlouho po nás. **Text a foto: RB**

„Děkujeme vám, tetičko Kománková“

Javornické zpívání patří k nejpěknějším folklorním akcím na celém Slovácku, což se ukázalo i letos v červnu při jeho desátém pokračování. Letošní ročník byl nejvíce věnovaný velmi známé javornické zpěvačce Anně Kománkové, která uslyšela mnoho blahopřání i poděkování ke svým 85. narozeninám.

„Děkujeme moc tetičce Kománkové, chtěli bysme jí moc poděkovat za všechno, co pro

nás udělaly, že nás učily zpívat pěkné javornické písničky, pomáhaly nás správně do kroja, vázaly šátky, šatky, je toho moc, za co bychom chtěli tetičce poděkovat. Všeci jím prejeme hodně zdraví, Božího požehnání, a nech jich pořád baví zpívat pěkné písničky. Prejeme jim to za celý ženský aj mužský sbor a za všech vás, co ste tady,“ přála například paní Zdenka Hrbáčová, ke které se přidal starosta Javorníka Jan Hozák, který paní Kománkové děkoval za její skromnost, pracovitost a lidskost. Gratulantů ale bylo mnohem víc, přály vystupující muziky Mirka Minske i Kománků, cimbalistka Zuzana Lapčíková i maličky Mareček, který je třináctým pravnukem paní Kománkové. „Ať ta, babi, mají všeci rádi,“ přál vzápětí poté, co dozpíval své sólo.

Když jsem přemýšlel, jakou fotku z Javornického zpívání sem do časopisu dát, rozhodl

jsem se dát vedle paní Kománkové děti z místního folklorního souboru Javorníček. Díky nim a jejich vedoucí žije naděje, že zpívání z Javorníka nezmizí, byť někteří místní se obávají, že se tak postupem času stane.

Tož, Javorničané, ať je vás víc, ať se radujete z co nejvíce dětí a ať vám tyto děti místo sezení u počítačů pěkně zpívají a získávají vztah k lidové kultuře, která v sobě toho ukrývá tolik dobrého pro jejich výchovu.

Text a foto: RB

Uherský Ostroh skrytá perla Slovácka

Současné město Uherský Ostroh se 4500 obyvateli je rozprostřeno po obou březích řeky Moravy a od roku 1947 jej tvoří sloučené obce Uherský Ostroh, Ostrožské Předměstí a Kvačice.

Zámek, náměstí a jeho okolí byly r. 1990 vyhlášeny městskou památkovou zónou.

Na zámku jsou k dispozici tři prohlídkové trasy – zámecká věž, zámecká galerie a expozice Královská jeskyně v zámekovém podzemí.

Tel.: +420 572 430 521

www.uhostroh.cz

facebook: Město Uherský Ostroh

Podzemí:

Expozice Královská jeskyně navazuje na jeden z nerealizovaných záměrů Gundakara z Lichtenštejna z roku 1650. Expozice nabízí k prohlídce první dvě místnosti zámekového podzemí. V té první – královské jeskyni se otevírá fantazie svět se vstupem do jiných dimenzí. Ve druhé místnosti je pak umístěn sál věnovaný mytické Atlantidě s projekcí filmu o příchodu Atlantánů na naši planetu. Autory koncepce Královské jeskyně jsou scénograf Jan Štěpánek a Andrea Helmichová.

Součástí expozice bude pro rok 2013 také objekt Srdce pro Václava Havla – plastika vzniklá ze svíček přinášejících na pietní místa v mnoha městech České republiky. Autorem tohoto objektu je ostrožský výtvarník Roman Švejdla s Lukášem Gavlovským.

Otevřeno: Út – Ne: 9.00 – 17.00 hod.

Cena vstupného: 60 Kč

Studenti, děti a důchodci: 30 Kč

Věž:

Prostory této prohlídkové trasy jsou v nejstarší části zámku. Jedná se o nejstarší dochovanou místnost přiléhající k zámecké věži s nedávno odkrytými gotickými konzolami zakončenými sochařsky ztvárněnými obličejí. Unikátní archeologické nálezy jsou doplněny o výstavu věnovanou 100. výročí narození Zdeňka Galušky. Prohlídka je komentována průvodcem v dobovém kostýmu a zakončena návštěvou vrcholů věže, kde je k nahlédnutí fungující hodinový stroj v prosklené vitrině a samozřejmě z věže i unikátní vyhlídka do ostrožského okolí.

Prohlídková trasa na zámeckou věž a nejstarší místnost zámku je přístupná od 15. června 2013.

Otevřeno: Út – Ne: 9.00 – 17.00 hod.

Cena vstupného: 60 Kč

Studenti, děti a důchodci: 30 Kč

Na fotografii: Bývaní ze Senného šlechtického Měšťanského domu

Zámecká galerie:

Prostory Zámecké galerie ve II. poschodí ostrožského zámku slouží k výstavám od roku 2004. Během jejího takřka desetileté existence se zde realizovalo přes 100 výstav.

Vedle místních rodáků a umělců (F. Bezdek, Z. Galuška, Z. Hudeček, J. Šurný) se představili i umělci z regionu i mimo něj.

Galerie je otevřena Út – Ne: 9.00 – 17.00 hod.

Cena vstupného: 50 Kč

Studenti, děti a důchodci: 30 Kč

Půjčovna lodí Přízámčí

Vyzkoušejte si, jaké je to být kapitánem lodi. Plavba lodí je skvělým zážitkem, ať už řídíte loď sami, nebo se necháte vézt.

Nabízíme:

- 2 motorové lodičky se zastřešením – Ouklejška a Parmička
- kompletní vybavení pro provoz a bezpečnost
- proškolení v manipulaci s lodí nebo obsluhu lodičky

Objednávejte zde: tel. 572 503 960, 724 159 213,
e-mail: tic@ostrozske.cz, mikroregion@uhostroh.cz
Poruchy na tel. 724 159 213 – IC Přízámčí, Uh. Ostroh
602 815 874 – Jan Šulc, Vnorovy

PODLAHY

Pavel Bradáč

Veselí n. M., Zámecká 8 (Bartolomějské nám. směr Bzenec)

608 857 508

www.podlahybradac.cz

**AKCE 15-20%
na vinylové
podlahy**

Zpravodaj Místní akční skupiny Hornácko a Ostrožsko

Konference „Školy pro venkov“ ●

Opravená studánka, otevřený památkový domek ●

Členové Místní akční skupiny Hornácko a Ostrožsko

Školy sepsaly místní „učebnice“ – zajímejte se o ně

Končí ojedinělý projekt s názvem Školy pro venkov

Na hlucké tvrzi se před několika dny setkali lidé, kteří se už možná takto pohromadě nikdy neuvidí. V Hluku si totiž dali dostaveníčko učitelé z několika škol na Ostrožsku a Hornácku, kteří se v minulých dvou letech účastnili projektu Školy pro venkov – několikrát jsme vás o něm v našem časopisu informovali. V rámci tohoto projektu žily školy přípravou místních „učebnic“, které zůstanou v knihovnách a školách možná ještě v době, kdy z dnešních školáků budou dědečky a babičky.

„Na velkých školách bude 150 kusů těchto „učebnic“, které mají přesný název „regionální pracovní sešity“. Na menších školách jich bude od 80 do 110,“ sdělil koordinátor celého projektu v našem regionu Mgr. Vlastimil Vaněk, podle kterého jde o ojedinělý počin, který nemá obdobu.

Když by se totiž sečetly všechny stránky těchto sešitů, dopočítaly bychom se k několika stovek stránek. Na všech těchto stránkách jsou jen a jen čistě regionální informace, každá škola tak připravila „učebnici“, která se týká místa, kde stojí, a bezprostředního okolí.

Jednotlivé školy si navíc „učebnice“ prohodí, to znamená, že na každé škole bude také složka s informacemi z okolních míst – například školáci z Uherského Ostrohu tak budou mít „učebnice“ nejen o Ostrohu, ale také jednotlivé učebnice o Ostrožské Nové Vsi, Blatnici pod Svatým Antonínkem, Velké nad Veličkou i dalších místech. Ke každé „učebnici“ jsou navíc pracovní listy, takže žáci budou

Školáci z Blatnice byli jediná žáci z našich základních škol, kteří přišli do Hluku svůj školní časopis představit osobně, jinak časopisy ukazovali učitelé.

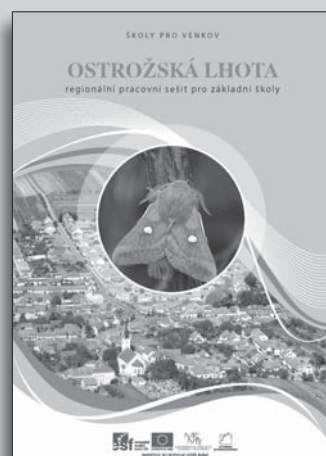
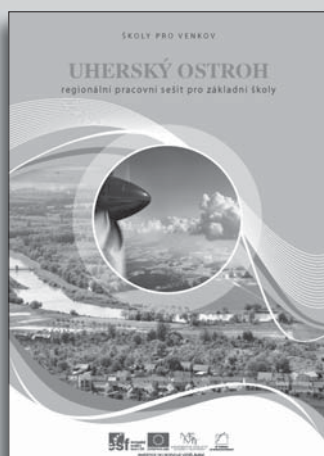
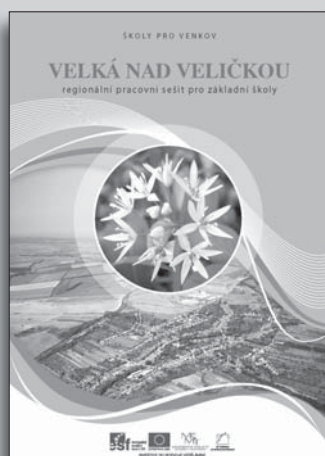
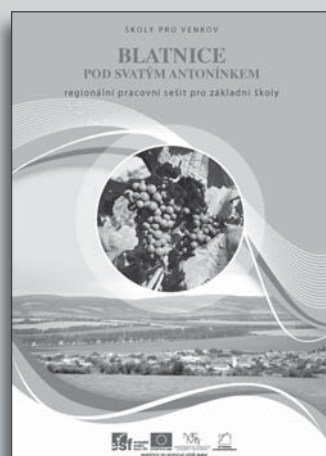
moci s „učebnicemi“ pracovat ve stylu různých kvízů či hádanek, jejichž odpovědi si sami v „učebnicích“ najdou a v sešitech vyplní.

V Hluku při setkání učitelů, kteří se projektu účastnili, bylo přitom možné si jednotlivé „učebnice“ prohlédnout. Už jen letmé listování ukázalo, že každá škola se snažila vytvořit co nejlepší obrázek svého městečka či vesnice, v „učebnicích“ je možné najít velké množství zajímavých informací od historie, přes přírodu, kulturu, sport až například po psaní o zajímavých lidech.

Budou školy vydávat své zpravodaje dále?

Kromě regionálních pracovních sešitů a pracovních listů navíc jednotlivé školy začaly v rámci projektu vydávat vlastní zpravodaje, které si často četli lidé i mimo školu. V Hluku měli učitelé (a v případě Blatnice pod Svatým Antonínkem žáci) o těchto zpravodajích prezentaci, ve které opět ukazovali, že se snažili připravit co nejlepší čtení.

Během prázdnin tedy projekt skončí a do konce srpna se objeví regionální sešity a pracovní

Tito učitelé z našich škol se setkali na poslední pracovní schůzce projektu Školy pro venkov na hlucké tvrzi.

listy na školách, kde je můžou žáci mimo jiné využívat ve výuce. Pokud jde o další vydávání školních zpravodajů, bude záležet na samotných učitelích, kde a jak dokáží ve zpravodajích pokračovat. Každopádně by neměli přestávat, protože díky projektu získali spoustu zkušeností a navíc také dostali darem výbornou techniku v hodnotě kolem sta tisíc na jednu školu – jde například o fotoaparáty, počítače či mikroskopy.

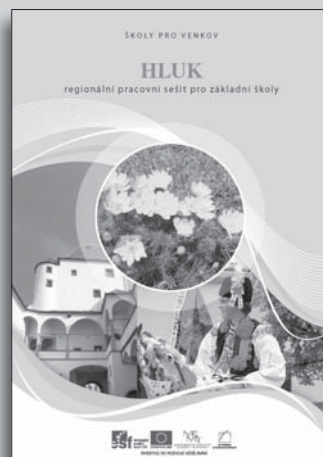
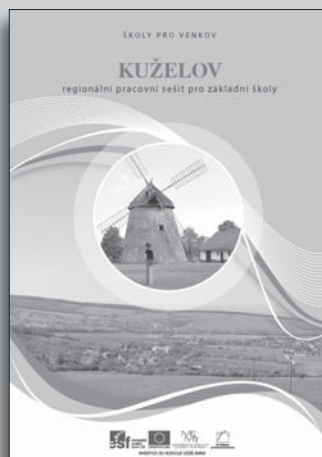
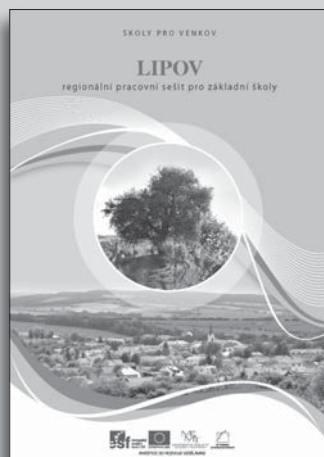
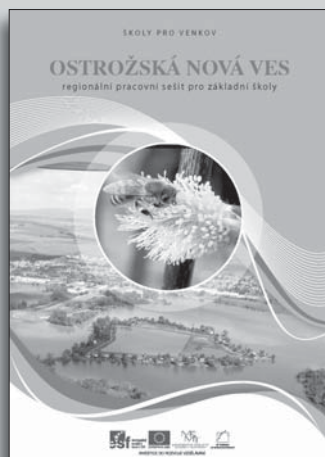
Manažerka MAS Horňácko a Ostrožsko Jana Bujáková navíc vyzvala učitele, aby přicházeli s nápady, v čem by bylo možné školám pomoci. „Jsme otevření jakémukoliv nápadu. Když nějaký budete mít, přijďte a můžeme napláňovat další projekty,“ apelovala na kantory z našich škol.

Na závěr tohoto článku bych rád vyzval vás, čtenáře, abyste se o výsledky tohoto projektu

zajímali a školní „učebnice“, o nichž tady píšeme, si půjčili. Sami se můžete přesvědčit, jak vaše škola tuto „učebnici“ sepsala a zároveň se můžete třeba dozvědět i nové informace.

Nejhorší ze všeho by bylo, kdyby na tyto „učebnice“ i pracovní listy padal prach a nikdo si jich nevšímal.

Text a foto: RB

Představujeme vám další dva úspěšně dokončené projekty přes PRV ČR 2007-2013, osa IV.1.2. Realizace místní rozvojové strategie MAS Hornácko a Ostrozsko. Celkově byly tentokrát dokončeny 4 projekty z osmé výzvy, další dva představíme v čísle 34 našeho časopisu.

Ing. Tomáš Staněk, Blatnička: Vybavení ubytovacího zařízení v Blatničce

Projekt „Vybavení ubytovacího zařízení v Blatničce“ je zaměřen na vybavení ubytovací části nábytkem a zařízením, vybavení restaurace, recepce, kuchyně s příslušenstvím, vybavení wellness a venkovní části penzionu. Dále zřízení půjčovny sportovních potřeb, dokončení zeleně u penzionu a vytvoření propagačního materiálu a webu penzionu.

Nově vybudovaný penzion Blatnička se nachází v krásné přírodě podhůří biosférické rezervace Bílých Karpat – v malebném místě úrodných polí a vinohradů. Návštěvníci se mohou těšit na příjemné ubytování s kapacitou sedmi pokojů. Hosté se mají možnost ubytovat ve dvou rodinných apartmánech, jednom studiu a čtyřech dvoulůžkových pokojích. Všechny pokoje mají k dispozici vlastní koupelnu se sprchovým koutem či vanou a toaletou. Součástí vybavení je i LED televize a možnost internetového připojení. Některé pokoje mají k dispozici balkonek nebo francouzské okno.

Penzion Blatnička nabízí útulné, moderní a nekuřácké prostředí s kvalitní kuchyní a příjemným personálem. V kuchyni jsou používány pouze kvalitní a čerstvé suroviny, které jsou dodávány především od místních výrobců. Ubytovaní hosté i návštěvníci z širokého okolí mohou využít wellness zařízení v penzionu, které je vybaveno whirlpoolem a saunou. Wellness je možné navštívit po předchozí telefonické domluvě.

Součástí Penzionu Blatnička je i zrekonstruovaný, původně panský kamenný vinný sklep, v minulosti patřící Liechtensteinům, jehož stáří se odhaduje na minimálně 300 let. Kapacita sklepu je 25 osob a je možné si ho pronajmout k soukromým i firemním účelům, spojeným s ochutnávkou vína a odborným výkladem.

CELKOVÉ VÝDAJE: 2 361 786,- Kč, dotace 993 277,- Kč, vlastní zdroje 1 368 199,- Kč.

Jana Kubíková, Nová Lhota – Vápenky, Rekreační středisko Vápenky - Wellness a Sport centrum

Záměrem projektu „Rekreační středisko Vápenky - Wellness a Sport centrum“ je rozšíření stávajících služeb Rekreačního střediska Vápenky v nevyužitých prostorách suterénu a jeho přestavbu na wellness a sport centrum. Centrum bude poskytovat zájemcům o relaxaci služby sauny, ochlazovací místnosti, WC, sprchy, šatny, odpočívárny a také bude k dispozici posilovna vybavená kvalitními fitness stroji. Cílovou skupinou výstupů projektu budou domácí i zahraniční turisté a návštěvníci rekreačního střediska.

Rekreační středisko Vápenky je vyhledávaným místem pro trávení dovolené v přírodě, k relaxaci a ke sportu. Nemalým procentem zájemců a klientů jsou sportovci, jak registrovaní (výkonostní) tak také rekreační, rodiny s dětmi i senioři. Se zvyšující se potřebou regenerace a dalšího sportovního vyžití těchto cílových skupin klientů, vznikl požadavek na vybudování wellness a sport centra. Vybudováním se přispěje k udržení stávající klientely, která tento požadavek vznesla, tak také přilákání nové klientely, která projevuje o tyto služby zájem.

CELKOVÉ VÝDAJE: 813 964,- Kč, dotace 406 982,- Kč, vlastní zdroje 406 982,- Kč.

Mezinárodní projekt spolupráce „Chodníčky za poznáním slovensko-moravského pohraničí“

„CHODNÍČKY ZA POZNÁNÍM SLOVENSKO-MORAVSKÉHO POHRANIČÍ“ je projekt mezinárodní spolupráce MAS Horňácko a Ostrožsko, o.s. a slovenského partnera Kopaničiarský región – MAS, o.z.

Výsledkem projektu je obnovená poutní stezka v Ostrožské Lhotě, venkovská expozice v památkovém domku v Boršicích u Blatnice a vytvoření sedmi naučných turistických chodníků na slovenské straně Bílých Karpat o celkové délce bezmála 50 km.

V rámci projektu „CHODNÍČKY ZA POZNÁNÍM SLOVENSKO-MORAVSKÉHO POHRANIČÍ“ bylo pořízeno vybavení pro venkovskou expozici na dvorku památkového domečku – přístřešek u domečku, kotel na vaření, udírna, lis na ovoce a pro větší akce skládací sety lavic a stolů.

Venkovský dvůr se stane přirozeným turistickým cílem výletu slovenských turistů, kteří zavítají na naučné chodníčky ze slovenské strany. Na venkovském dvoře bude ukázka se zaměřením na lidová řemesla, tradice, obyčaje, zvyky, bydlení a hospodářství, tradiční kuchyni, zpracování místních produktů. Venkovní dvůr bude sloužit také jako místo pro ukázku a předávání zkušeností mladším generacím se zpracováním místních produktů jako je například zpracování ovoce (moštování, sušení, vaření povidel, uzení apod.)

V Ostrožské Lhotě byla pak obnovena poutní stezka na Svatý Antoníněk. V rámci projektu byla obnovena Krasotická studánka, stezka se osadila mobiliářem – altánky s posezením a lavičky, některé úseky trasy byly zpevněny a na trase se vysadila doprovodná zeleň a doplnily se informační cedule. Tato poutní stezka navazuje na tak zvané Cyrilometodějské cesty, tedy moravské poutní stezky směřující na Velehrad. Celková délka trasy je 3 273 m.

Slavnostní otevření Poutní stezky Ostrožská Lhota-kaple sv. Antonína Paduánského a památkového domečku v Boršicích u Blatnice

V sobotu 15. června 2013 se pak slavnostně otevřela Poutní stezka Ostrožská Lhota – kaple Sv. Antonína Paduánského na „Blatnické Hoře“. Otevření proběhlo za hojné účasti hostů ze slovenského Klubu turistů, domácích členů Klubu českých turistů z Ostrožské Lhoty, zástupců Kopaničiarského regiónu MAS a MAS Horňácko a Ostrožsko, zástupců obce Ostrožská Lhota dalších, kteří si společně prošli celou stezku tam i zpět. Po skončení túry se hosté zúčastnili Antonínkovského sečení trávy v obci Ostrožská Lhota.

V pátek 14. června 2013 proběhlo slavnostní otevření památkového domečku v Boršicích u Blatnice. Hosté mohli ochutnat tradiční zabijačkové speciality za doprovodu cimbálové muziky.

Celkové výdaje části projektu MAS Horňácko a Ostrožsko jsou ve výši 1 237 077,- Kč.

Dotace za část projektu MAS Horňácko a Ostrožsko je ve výši 1 113 369,- Kč

Vlastní zdroje spolufinancování části projektu MAS Horňácko a Ostrožsko jsou ve výši 123 708,- Kč.

PLÁNOVANÉ AKCE - Krajem sv. Antonínka

ČERVENEC–SRPEN

UHERSKÝ OSTROH

13. 7. Koncert dechové hudby Mistřiňanka - pod záštitou hejtmana Zlínského kraje (zámecké nádvoří) 17.00 hod.
21. 7. Ve státním zájmu - komedie Ostrožsko – Lhotského divadla (zámecké nádvoří) 18.00 hod.
27. 7. Červencová noc (myslivna) 20.00 hod, od 11.30 hod prodej zvěřinových specialit
3. 8. Beseda u cimbalu (zámecké nádvoří)
18. 8. ABBA rock show - Revival koncert slavné kapely (zámecké nádvoří) 18.00 24. 8. Slavnosti Přemysla Otakara II. - tentokrát na divokém západě – hry, soutěže a pistolnické přestřelky (myslivna) 15.00 hod.
24. 8. Taneční zábava s country skupinou Eldorado -v programu kankán a přehlídka dobového spodního prádla (myslivna) 20.00hod.
25. 8.–30. 9. Panenky jako živé - výstava nebornovaných panenek a dalších hraček (zámecká galerie) Út – Ne: 9.00 – 17.00 hod.

BLATNICE POD SV.ANTONÍNEM

27. 7. Fazolfest na hřišti
17. 8. Rybářská noc na Antonínku, country + bigbít (rybáři)
25. 8. Děkovná pouť (farnost)

BLATNIČKA

- 16.–18. 8. Hody

LIPOV

27. 7. Červencová noc (sokolovna) 19.30 hod.

VELKÁ NAD VELIČKOU

18. 7.–21. 7. Hornácké slavnosti
17. 8. Osvěny Hornácka

HLUK

- Od 28. 6. do 30. 8. – Letní kino v Hluku!
- 13.–14. 7. Noční rybářské závody (přehrada Hluk) 12.00 hodin
- 9.–11. 8. Svatovavřínecké hody a 42. Slováký festival dechových hudeb
31. 8. Z pohádky do pohádky
- Sledujte stále aktualizované stránky www.mestohluk.cz

OSTROŽSKÁ LHOTA

21. 7. Přenášení práva – Slováký krúžek Háječek
- 27.–28. 7. Slováké hody s právem – Slováký krúžek Háječek

VESELÍ NAD MORAVOU

13. 7. Vernisáž výstavy V. Groše – Benátky (Panský dvůr)
14. 7. Hrátky v Zarazicích (Zarazické centrum)
17. 7. Večer s DH Šohajé (nádvoří Panského dvora) 18.00 hod.
20. 7. Červencová noc (areál koupaliště – Komár)
21. 7. Vertedance: Touha (Zámecký park – Orchestra)
24. 7. Večer s DFS Štěpnička (nádvoří Panského dvora) 18.00 hod.
27. 7. Cyklus dokumentů z festivalu Jeden svět – Kontexty třetího světa (kino Morava) 19.00 hod.
28. 7. Koncert Bigbandu Jardy Vinklárka (zámecký park – Orchestra)
31. 7. Večer s CM a SLPT Radošov (nádvoří Panského dvora) 18.00 hod.
3. 8. Vzpomínkový večer (areál koupaliště – Komár)
7. 8. Denbaya (nádvoří Panského dvora)
10. 8. Country večer s Eldorádem (Zámecký park – Orchestra)
14. 8. Hope Astronaut (nádvoří Panského dvora) 18.00 hod.
17. 8. Divadlo Bufet: Prasečiny (Bartolomějské nádvoří)
17. 8. Divadlo Bufet: Řidič (Bartolomějské nádvoří)
21. 8. JG Dix (nádvoří Panského dvora) 18.00 hod.
- 24.–25. 8. Bartolomějská pouť s jarmarkem (Bartolomějské náměstí)
24. 8. Srpnový večer (areál koupaliště – Komár)
28. 8. Taneční soubor Hradišťan (nádvoří Panského dvora) 18.00 hod.
30. 8. Marta Töpferová – Milokraj (zámecký park – Orchestra)

JAVORNÍK

13. 7. Karpatský pedál (sportovní areál Javorník)

HRUBÁ VRBKA

18. 7.–23. 7. Výstava obrazů a fotografií
- Srpen Vrbecké kolečko – sportovní akce
- Fechtl cup – spojeno s výstavou motorek

OSTROŽSKÁ NOVÁ VES

- 7., 21. 7. Kulturní odpoledne s dechovkou v Sirnatých lázních od 14:00 do 18:00 hod.
13. 7. Červencová noc (fotbalové hřiště) 20:00 hod.
- 10.–11. 8. Závody dračích lodí na Kunovské tabuli
- 24.–25. 8. Slováká 500, 21. ročník závodu kanoistů a kajákářů (Kunovská tabule)

Mistr z Malé Vrbky

Tkadlec Miroslav Urban získal ocenění Mistr tradiční rukodělné výroby

S tkalcem Miroslavem Urbanem jsme se náhodně setkali na červnovém Hornáckém kosení nad „jeho“ Malou Vrbkou, jen několik stovek metrů od jeho pracovny, ve které má starý stav po předcích z roku 1854. Bylo to jen pár dnů poté, co pan Urban převzal z rukou hejtmana Jihomoravského kraje Michala Haška ceněný titul Mistr tradiční rukodělné výroby.

„Já sa nechcu veřejně prezentovat, nijak o to nestojím, ale toto ocenění mě potěšilo,“ říkal mi pan Urban pěkným hornáckým nářečím ve chvíli, kdy kolem nás krojovaní chlapi kosili louku.

„Já dělám vyloženě tradiční krojové věci, když sa podívám tady

kolem sebe, hromadu chlapů má moje zástěra, alebo plátno na košele a traslavice,“ pokračoval tento zručný a vyhledávaný tkadlec, který má přitom své řemeslo jako koníčka.

Miroslav Urban je jeden z posledních tkalců v našem regionu, když přijdete do starého domku, kde pracuje, dýchne na vás atmosféra starých časů. Vždyť v malé místnosti můžete vidět prastarý stav, na kterém pracoval už jeho děda František Urban (rok narození 1895), nebo například starou truhlu a omšelý kufr, s kterým se vrátil jeho děda po deseti letech v Americe.

„Děda dělávali plátno, takže sem nějak navázal na tu jejich tradici,

nijak neexperimentuju, u krojových věcí je to dané a kdyby člověk něco udělal jinak, tak by sa se zlů potázal,“ vysvětloval zručný muž, který vystudoval Školu uměleckých řemesel v Praze a pracoval mimo jiné pro známé družstvo Ústředí lidové umělecké výroby.

I když toto družstvo dávno skončilo, Miroslav Urban je stále známý svou špičkovou prací i skromností, s kterou o svých úspěších mluví.

Navíc můžeme mít radost z toho, že jeho řemeslo se v našem kraji udrží, lásku ke tkalcovství totiž zdědili dva z jeho tří synů.

Text a foto: RB

Úspěch Horňácka - 3. místo v soutěži verbířů ve Strážnici!

Zkušený verbíř z Lipovjanu Jaroslav Šráděja přímo ve Strážnici.

Další výborný verbíř Lipovjanu Borek Smaženka ve Strážnici.

Je to úspěch, který možná dokáží naplno ocenit jen ti, kteří letos ve Strážnici byli. V obrovské konkurenci čtyř desítek nejlepších verbířů v naší zemi vybojoval skvělé 3. místo zástupce Horňácka, Pavel Vařecha z Lipovjanu! Gratulujeme!

Nejde o žádný náhodný úspěch, Pavel, stejně jako další verbíři z Lipovjanu, zaslouží velké uznání za to, jak se každoročně dokáží postavit před zcela zaplněným stadionem ve Strážnici, a tady se snaží předvést nadšeným divákům maximum ze svého umění. Jejich úspěchu si ceníme o to více, že z našeho Horňácka a Ostrožska jsou už několik let jedinými reprezentanty.

K samotné folklorní Strážnici se vrátíme i v dalším čísle, protože úspěch zaznamenali i další zástupci našich mikroregionů. Pokud jste ve Strážnici nebyli, věřte, že bylo možné vidět opět řadu krásných vystoupení, po kterých si nezbývá přát nic jiného než to, aby lidové písničky zněly v rodinách, aby je rodiče a prarodiče zpívali svým dětem, a oni tak prostřednictvím písniček získávaly cit i lásku ke svému rodnému kraji, moravskému Slovácku.

Text a foto: RB

Vítěz letošní Strážnice Jakub Tomala z Popovic

Pavel Vařecha, který získal letos ve Strážnici skvělé 3. místo

Verbíři z Lipovjanu, zleva: Jan Hrbáček, Pavel Vařecha, Ondra Jagoš, Lukáš Čerešňák, vedoucí souboru Ladislav Jagoš - Jožíček, Zdeněk Grombří, Ivan Vařecha, Jaroslav Šráděja, Borek Smaženka.